ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

EYLÜL-EKİM '97

ağın DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

Sahibi
Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Adına
Dr. VÂKIF ÖZKUL

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
MUAMMER NİKSARLI

Yazı Kurulu
Mchmet ORHAN
Nihat ASYALI
Dr. Vâkıf ÖZKUL
Prof. Zafer GENÇAYDIN
Gülay BAYTAŞ
Altan İLTER
İsmail BEYDEMİR

Teknik Yönetmen
Taner BERİKMAN

Yazışma Adresi:
Necatibey Cad. No: 20/16 Uysal Apt.
Tel : 230 11 54 06430 - ANKARA

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği,
PTT 101843 no.lu Çek Hesabı
T.C. Ziraat Bankası Ankara-Yenişehir Şubesi
Hesap No: 304400-16890-1

Gönderilen yazılar yayımlansın
yayımlanmasın iade edilmez
ve telif ücreti ödenmez.
Bu dergide yayımlanan yazılardaki
fikirler yazarlarına aittir.

Dergimiz Basın Ahlâk Yasasına uyar.

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi Ankara
Valiliğinin 12.9.1991 gün ve 8202 sayılı
yazıları ile ayda bir çıkar.

Yıl : 7 Sayı : 73-74
EYLÜL-EKİM 1997

Baskı : Mine Ofset Ltd. Şti. - 417 34 75

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi Muhabirleri :
İsmail BEYDEMİR : Malatya - Ağın
İ. Cengiz YÜCEL : İzmir
Ahmet SAMUR : İstanbul

Kapak Desen: Nijat YUMUŞAK

SAYFA **İÇİNDEKİLER**

3 ..... Kahraman Atatürk
Yekta Güngör ÖZDEN

5 ..... Daha / Çığlık / Gün Gelir / Ozan Dediğin
Veysel GÜLTAŞ

6 ..... Siz Olsanız Ne Yapardınız?
Osman Sulhi AKSU

10 ..... Ezgilerin En Güzeli
İsmail BEYDEMİR

15 ..... Safiye Abla
Adnan BİNYAZAR

16 ..... Yaşlılığa Doğru
Memduh SOYLU

17 ..... Öğretmenim Nuri Onat'ın Anısına
İfakat ERTAŞ

18 ..... Çankaya
Dr. Galip UZUNCA

19 ..... Küzne'de Düğün
Seyhan TÜRKER

21 ..... Dostlarıma
Osman Sulhi AKSU

21 ..... İlk Gün
Çeviren: Mehmet ORHAN

22 ..... Kitaplar ve İnsanlar
Ahmet Rahmi ERCAN

23 ..... Yaşar Emmi
Ahmet SAMUR

24 ..... Milliyetçilik ve Onurlu Yaşamak
S. Selami TAŞBAŞI

25 ..... Bir Gece / Son Vakit
Burcu CELAYİR

26 ..... Muammer Niksarlı (Türkiye-Koop)
Başkanlığına Seçildi

27 ..... Fotoğraflarda Anılar

29 ..... Haberler

31 ..... Dergi Abone Borçluları

32 ..... Dernek Üye Ödenti Borçluları

KAHRAMAN ATATÜRK

Yekta Güngör ÖZDEN

Yenilmez komutan **Mustafa Kemal**'in **"Ordular, ilk hedefiniz Akdeniz'dir. İleri!"** buyruğuyla şahlanan Türk Silahlı Kuvvetleri'nin kazandığı **Başkomutan Meydan Savaşı** utkusunun (zaferinin) 75. yıldönümünü duygu yoğunluğuyla kutluyoruz. Yayılmacılığa, sömürgeciliğe karşı ilk ulusal kurtuluş savaşının önderi, büyükler büyüğü, en büyük Türk, kahraman Atatürk; ölüm fetvalarıyla idam fermanlarına, Türklük bilincinden yoksun, halkına yabancı, **"ulus-vatan"** kavramlarını unutup düşmanlarla birlikte davranan bir yönetime ve tüm yoksunluklara karşın yeniden kuruluşu gerçekleştirerek Türkiye aydınlanmasının kaynağı olmuştur. Olumsuz koşullar, aşılmaz sanılan sorunlar göğüslenmiş, isyanlar bastırılmış, sapkınlar dışlanmış, Sevr yırtılarak Ulusal Ant (Misak-ı Milli) yaşama geçirilmiştir. **"Ya bağımsızlık, ya ölüm!"** anlayışıyla güçlenen Müdafaa-i Hukuk olgusu, **"Bu ulusun bağımsızlığını, yine bu ulus istenci ve kararı kurtaracaktır"** ilkesiyle TBMM'ye dönüşmüş, bu yolla **"ümmet"**ten **"ulus"** yapısına ve cumhuriyetle demokrasiye geçilmiştir. Yengi (zafer), yenilgi olsaydı ulusal varlığımızı sürdürmek olanaksızdı. **"Ölüm kalım savaşı"**nın gönendiren sonucu, **"Yoktan var olma"** gerçeğinin tanımsız kıvancı, yeni atılımların gücünü oluşturmuştur. Bugün duyduğumuz mutluluğu, toplumsal esenliğimizi, sonsuzluğa değin bağımsız yaşama tutkumuzu, bu ülkeyi kanlarını dökerek, canlarını vererek, varlıklarını adayarak bize armağan edenlere borçluyuz. Savaşın kartalı-kaplanı, barışın güvercini-güvencesi Silahlı Kuvvetlerimiz kahramanlar ocağıdır. Değerbilir ulusumuz, Silahlı Kuvvetleri'ni gururla kucaklamaktadır.

Ulusal Kurtuluş Savaşı, yalnız ülkeyi saldırganlardan temizleyip sınırlarını kesinleştirerek tümlüğünü sağlamayı değil, tam bağımsızlık ve özgürlükle birlikte, barış içinde bilimi, ekonomiden eğitime kadar her alanda ulusallaşmayı ve çağdaş uygarlık düzeyini amaçlayan benzersiz bir devrimin, **Türk Devrimi**'nin başlangıcıdır. **Temeli kültür olan en büyük Türk Devrimi Cumhuriyet**'in -siyasal ödünlerle elli yıldır yitirilenler gözetilirse- kazandırdıklarının değeri daha iyi anlaşılacaktır. Günümüzde teokratik monarşiden, cumhuriyetle demokrasiye geçilişte başarılanlardan yoksun kalma ve karanlığa düşme olasılıklarının kuşku yaratan boyutu, din devleti girişimcilerinin çabaları, Atatürk ve arkadaşlarının yüceliklerini bir kez daha doğrulamaktadır. **Dürrizâde, Şeyh Sait** ve **Said-i Nursi**'nin ardılları **molla-medrese özlemcileri**'nin karşı devrim kalkışmaları, ibretle izlenen aykırılık, çelişki ve çirkinlikler, günümüzün koşullarında çözümlenemeyenlerden daha önemlilerini ve nicelerini kuruluş yıllarında kotarmanın büyüklüğünü kanıtlamaktadır. Şimdilerde, etnik ve dinsel köken özelliğini özgürce açıklama olanağını veren, toprağı yurt yapan ulusun bireylerini yurttaşlık kurumunda tam eşitlikle birleştiren Atatürk milliyetçiliğine karşı çıkıp **Türklüğü yadsıyarak ümmetçilik ve Arap milliyetçiliği peşinde koşanların azgınlıkları** sözkonusudur. Kimilerince ulusal ve evrensel ilkelerle değerler, bilgi, onur, erdem, ahlak ve tüze (adalet) yerine dinsel kavram ve kurumlar -üstelik inançlara saygısızlık yapılarak- savunuluyor. Düşünce ve inanç özgürlüklerinin güvencesi; bağımsızlık, egemenlik ve demokrasinin kaynağı; siyasal, hukuksal ve ulusal birliğin

dayanağı; aydınlanma ve bilimsellik ortamı; ancak dinlerin olduğu yerde bulunup olmadığı yerde bulunmayan laikliğe saldıran din düşmanlarınca insanlarımız **"laik-antilaik, laik-Müslüman"** olarak ayrılıyor. Türklük bilincini pekiştiren, ülkeyi işgalden kurtaran, saltanatı yıkıp hilafeti dışlayan, yasama organının ve devletin adına **"Türkiye"** sözcüğünü yerleştiren, **"Ne mutlu Türk'üm diyene!"** coşkusuyla yürekleri ateşlendiren Atatürk'ten daha çok milliyetçi olduğu saplantı ve bozukluklarına, **kimlerin Atatürk'le karşılaştırılıp yeğ tutulduğuna, Lozan'ı** başaran **İsmet İnönü**'ye sataşmalara bakınca uyduluk ve uşaklığın kınanacak belirtileri saptanmaktadır.

İnsanlık nitelikleri, yurttaşlık sorumluluğu ve anayasal konumları gereği Atatürk ilkelerine içtenlikle sahip çıkan komutanları dinsizlik, siyaset yapma ve dayatmacılıkla; antlarına bağlı, duyarlılıkları ve özenli davranışlarıyla görevlerini özveriyle yapan bağımsız yargıç ve cumhuriyet savcılarını yanlılıkla suçlayıp yalanlarla karalamaya çalışan bölücü-yıkıcı, tutucu-gerici, çıkarcı-eyyamcı ortaklığının örnek sapkınlıklarına, hukuk tanımaz kimilerinin insanlıkla bağdaşmayacak tutumları ekleniyor.

Her yere sızan, her kılığa giren tarikat bağımlılarının, aydın geçinen ilkesizlerin, karışıkların sözde ilericilik, sözde demokratlık, sözde dindarlık ve sözde insan hakları gösterileriyle tiksindiren gelgitler artık gülünç oluyor. Siyaseti hukuksallaştırmak yerine, dini siyasallaştırıp demokrasiyi dinselleştirmek oyunları her katta sergileniyor. Tüm ulusal değerlerimizin özeti ve simgesi, ilkeler anıtı, Türkiyemizle özdeşleşerek kurumlaşan Atatürk'e saldıran insan olmaz ki dindar olsun, Türk olmaz ki Türk milliyetçisi olsun. Vatan kurtarıp devlet kuranlara saygısızlığı hiçbir inanç bağışlamaz. **Kavga demokrasinin zehiridir. Barış, değişik görüşlerin iklimidir. Demokrasiden yararlananlar, demokrasiyi yıkmamalı, yıktırmamalıdır. İnançla değil, inatla davrananlar;** "kinini din, dinini kin" **durumuna getirenler; şeyh dalkavukları, kendi karanlıklarında eriyeceklerdir.**

Zafer Bayramı, Atatürk'ün şanlı Silahlı Kuvvetlerimize armağanıdır. Ulusal istencin çelikleşmiş anıtı olan Silahlı Kuvvetlerimiz, canını yurduna adayan Atatürk'ler yuvasıdır. Disiplini ve çalışkanlığıyla örnektir. Demokrasiye yürekten bağlılığı, birçok sivilden daha demokrat olduğu son günlerde daha iyi anlaşılmıştır. Nasıl 1920'lerde ulus ordulaşmış, ordu bayraklaşmışsa, gerektiği zaman, ulusu ve ülkeyi kapsayan bir insan ve hukuk kurumu olan devlete yönelik tehlikeyi de önlemekle yükümlüdür. Kaldı ki, devleti güçlüklerden, soygundan ve kıyımdan kurtarmak, bulaştırılan kötülük ve sakıncalardan arındırmak, yakınmaları önleyip gidermek, her yurttaşın görevidir. **Devlet olanaklarıyla palazlananlar, işbirlikçiler, mafya destekçileri, korkudan susanlar, ilişkilerini akçalı gelirlere göre düzenleyenler, şakşakçılar, yetersiz ve yeteneksizler, kuruntuyla çalım atanlar, söyleneceklerdir.** Bunların hiç önemi yoktur. Bilgili, yürekli, nitelikli yurttaşlar, bağımsızlık, özgürlük ve hukuktan yana çıktıkça karanlığa ve bataklığa düşülmeyecektir. Özgürlükleri kötüye kullananlar onlara yaraşır (lâyık) olduklarını savunamazlar. Savunmadığımız ve korumadığımız hiçbir şeye sahip olamayız. Kendini yurttaş bilen herkes Cumhuriyet'in bekçisidir, devletin kuruluş felsefesini ve niteliklerini ödünsüz savunarak saygınlığını arttıracaktır.

Atatürk'te, Türkiye Cumhuriyeti'nde, insan hakları, tam bağımsızlıkta, laiklik ve demokraside birleşerek 30 Ağustos'u kutlarken, bu güzelliği kazandıranları saygıyla ve özlemle anıyor, Silahlı Kuvvetlerimizi güvenle selamlıyoruz.

(30 Ağustos 1997 Tarihli Cumhuriyet'ten)

Veysel GÜLTAŞ

DAHA

Evrene sığmazken
Sığarım avuçlarına
Kalk gidelim buradan
Daha sonu değil ki aşkların

Masal mı düş mü?
Varılmamış umutların
Giderim ardı sıra
Daha türküsü yakılmamış ki acıların

Sümbül dağı duman duman
Ağlar gözüm yaşın yaşın
İçim kanar sormayın
Daha çarkı kırılmamış ki Hızır Paşa'ların

Bezirgânbaşı bezirgânbaşı
Gün günden hesap sorar
Bilincimin sorgusundasın
Daha ahı alınmamış ki ağıtların

Üzüncün tarihi
Ne zamandır askıda
Yaz ki adın kalsın
Daha yazılmamış ki şiirlerin

ÇIĞLIK

Antik çağın yıkıntılarında
Olimpos tanrıları
Oniki boğum Şahmeran
Akrep ve çiyan
Sevişkenliği çağrıştırır
Çığlık çığlığa
Amazon yiğitleri
Güzellikleri mi yitirdik ki?
Zehir yeşilliğinde çirkinlikler...

GÜN GELİR

Kırma
Dalını
Gün gelir
Çiçek açar

Koru
Umudunu
Gün gelir
Halaya durur

Korkma
Zulümden
Gün gelir
Zeval bulur

Ozanım
Ben
Gün gelir
Sigaya çeker

OZAN DEDİĞİN

Birlikte dokunan
Orman kardeşliğidir
Yaşam dediğin

Kutsal betiklerden
Önce var olandır
Aşk dediğin

Bunca yalanlar içinde
Yalansızlığın çağlaması gülüşüdür
Çocuk dediğin

Tek bir korodan
Söylenen dünya şarkısıdır
Barış dediğin

Tanrısal bir coşkunun
Gök gürlemesidir
Ozan dediğin

SİZ OLSANIZ NE YAPARDINIZ?

Osman Sulhi AKSÜ

1937 senesi... Arapgir-Ağın yolunda 13 yaşında yalnız bir çocuk... Bu çocuk babasının görevi icabı bulundukları İstanbul-Sarıyer ilçesinde dünyaya gelmiş, ilkokulu İstanbul'da bitirmiş ve yine babasının ölümcül bir hastalığı nedeni ile doktor tavsiyesine uyarak memleketi olan Ağın'a gelirken, tüm aile fertlerini de beraberinde getirmiş... Elazığ-Ağın yolunda eşkiya korkusu içinde iki suyu üç günde katederek memleketine gelebilmişti. Ne yazık ki Ağın'da ortaokul yoktu. Çevre ilçeler olan Keban, Kemaliye, hatta Arapgir'de de yoktu. İki yıl mahzun ve umutsuz bir bekleyişten sonra müjde Arapgir'den geldi. Ve bu, çaresiz insan için gerçekten müjde olmuştu. Zira kendini kâh Osmanbaşı kâh Hekamat dağlarına vurmuş olan bu genci evine çekmeye yetmişti. Belki de Arapgir adını ilk defa duyuyordu. Hiç görmediği halde bir anda bu şehri sevmişti. O tarihte Riyaseti-Cumhur umumi kâtibi olan Kemal Gedeleç adındaki bu sayın Arapgir'li memleketine ortaokul yapılmasını ve açılmasını gerçekleştiriyor, bizler de bundan büyük yarar sağlıyorduk. Saygı ve sevgilerimizi bugün de ona, onun ruhuna sunuyoruz. Bu olay benim ve benim gibi ilkokulu bitirmiş; ortaokul bekleyen tüm arkadaşlarım için gerçekten bir vedia ve bir nimet idi. Yokluğun ve fakirliğin verdiği eziklik bizleri gayrete getirmiş, hayırsever insanların el atmaları ile bizlere okuma kapıları açılmış bulunuyordu. Baba tarafından akrabamız olan İkincigilin Osman Amca benim imdadıma yetişti. Arapgir'de bir ev kiralayarak oğlu Mahmut İkinci ile beraber ve kayınvalidesinin gözetiminde ilk merhaleyi bizlere sağlamış oluyordu. Bir kardeşten daha yakın olan Mahmut'la ilişkimiz gaz lâmbasının ışığında daha da perçinleşmişti. İkinci sınıfa geçişimiz bir bayram sevinci ile coşkulanmıştı. Ağın'da itibarlı insanlar olmuştuk. Kahvede ve cami önünde elinde bir hafta, hatta on günlük gazete ile bizlere okumamız için yaşlılarımız başvurur ve bizler okurken etrafımızı bir kalabalık sarar ve eskimiş memleket haberleri öğrenilmeye çalışılırdı.

İkinci yıl Onbaşıgilin Ayşe Ninemizin himayesinde idik. Torunu Ali, Delibaşıgilin Mustafa, Mehmet ve İsmail ile birlikte aynı odayı ve aynı gaz lâmbasını paylaşmaya başladık. O yıl derslerimize Fizik ve Kimya da ilave olmuştu. Fizik hocamız aynı zamanda okulumuzun Müdürü idi, çok sert ve sinirli bir insandı. En küçük bir kusuru dahi affetmeyen bir yaradılışı vardı. Korkuyorduk hem de çok korkuyorduk. Ve bizlere yepyeni olan bu konuları anlamakta güçlük çekiyorduk. Bu güçlük biraz da öğretmeninden geliyordu. Çoğu kez arkadaşlar evlerde toplanarak bir çözüm aramaya çalışırdık. Öğretmene sorma cesaretini kendimizde bulamıyorduk. Bu korku ve endişe içerisinde ilk karnemizi elimize aldığımız zaman, korktuğumuzun başımıza geldiğini anladık. Ve ne yazık ki asıl korkumuzu yıl sonu karnemizde gördük. Çoğumuz bütünlemeye kalmıştık. Bizler için bütünlemeye kalmak bir

ekonomik ve sosyal yıkımdı. Tatilde yine de sınıfı geçme umudumuzu yitirmedik. Bazen karamsar düşünceler, karabulutlar gibi her yanımızı sarıyordu. Tatil, tam anlamı ile bize zehir olmuştu. Bütünleme günü gelmeden iki gün önce anamın hazırladığı azığımı alarak yine Arapgir yolunu tuttum. Bu yoldan o kadar çok gelip gitmiştim ki, o meşhur Arapgir çayından kaç defa ve nerelerinden tehlikesizce geçebileceğimi ezbere biliyordum. Çayın geçitlerinden sonra Berenge Deresine geldiğim zaman arkamdan atla Hüççangilin Ömer'in geldiğini gördüm. Ömer de Fizik'ten bütünlemeye kalanlar arasında idi. 120 sahifelik Fizik kitabını noktası ve virgülüne kadar öğrenmiş, ezberlemiştik. Kitabın bütün sahifeleri satır satır hatırımızda idi. O bana soruyor ve tam cevabını alıyor, ben ona soruyor ve tam cevabını alıyordum. Bütünleme sınavında başarılı olacağımıza inanıyor ve seviniyorduk. Arapgir'e geldik. Ertesi günü buluştuk. Beraber çalıştık. Tekrar tekrar öğrendiğimize iyice kanaat getirip sınav gününü beklemeye başladık. Merak, endişe ve huzursuzluğumuz devam ediyordu, amma konuları öğrenmiş olmanın verdiği rahatlığı da yaşıyorduk. Buna rağmen yine de gece kalktık, gaz lambasının titrek ışığı altında kitabı tekrar gözden geçirdik. Acıkmıştık, peynir, ekmeğimizi yedik, lambamızı söndürdük ve yattık.

Sabah erkenden kalkarak kiliseden dönüştürülen okulumuzun yolunu tuttuk. O yıl eski kilise binası onarılarak ortaokul olarak açılmıştı.

Öğretmenler ve mümeyyizler geldi. Bütünlemeye kalan öğrenciler daha önceden gelmişti. Numara sırasıyla çağırdılar. Ömer benden önce girdi, bir süre sonra sevinçle çıktı.

Bana sıra geldi. Hoca soruyu sordu. Ve yanındaki ile konuşmaya başladı.

Ben sorulan soruyu anlatmaya başladım. En çok çalıştığım konu idi. Amma hoca devamlı mümeyyiz ile konuşuyor, beni dinlemiyordu. Ve çok iyi hatırlıyorum, Almanların Polonya'ya saldırısından bahsediyordu. Anlatacaklarım bitmişti. Bir ara konuyu tekrarlamak geldi içimden. Fakat hocamızı bildiğim için tekrarlayamadım. Çünkü o konuşurken beni de dinliyor olabilirdi. Ben konu bittiği için durdum bekledim, belki başka soru da sorabilirler diye. Hoca yüzüme doğrulttu başını ve "bitti mi" dedi. "Evet efendim" diye cevapladım. Kesin bir emirle "Çık" dedi. Bu ses tonu bana çok ters gelmişti. Çünkü, cevabımı kendisi dinlemediği gibi mümeyyizin dinlemesine de mani olmuştu.

Biz Ağın'lı garibanların Arapgir'de bir "Emmisi" ve onun hanımı "Emmi Yengesi" vardı. Çoğu kez yemeğe davet ederler, bizlerin aile hasretini gidermeye çalışırlardı. Sıkıştığımızda borç para yardımında bile bulunurlar, bir sıkıntımız olduğunda yardımcı olmaya çalışırlardı. Bizlerin koruyucusu gerçek insanlardı. Emmimiz, Belediye Zabıta Amiri idi. Hemen ona koştum. Durumu öğrenmek mümkün mü, onu öğrenebilir mi idi? Benim fizik hocam olan okul müdürünün ne kadar ters, aksi bir insan olduğunu onlar da biliyorlardı. O gün öğrenmek mümkün olmadı. Ertesi gün liste asılmıştı. Sınıfta kalmıştım. İki yıldır, o güzel insanları, bağları ve gerçekten cennet bahçeleri ile Arapgir sanki kapkara bulutlarla kararmıştı ve ben o andan itibaren bir cehennem hayatı yaşamaya başlamıştım.

Bu sıkıntılı moral bozukluğu içinde yalnız başıma Ağın yoluna düştüm. Kendimi çaya atmayı düşündüm. Fakat mevsim yaz olduğu için çayda derin bir yer yoktu. Netice alamayacaktım. Ne yapacağımı bilemiyordum. Şaşkın ve bitkin halde idim. Kurtların kovaladığı tavşan gibi idim. Yürüyordum. Hissikablelvuku beni bir yere götürüyordu. Durduğum an ölmeyecek, parçalanacakmışım gibi geldi bana. Çayın dokuz geçiti bitti. Hastek yokuşunu tırmanmaya başladım. Yol üzerinde ekili yonca tarlası gözüme ilişti. Yeni, körpe körpe filizleri çıkmaya başlamıştı. Evde annemle babamın konuşmaları aklıma geldi. "İneğe taze yonca verme, aç karnına yer ve üzerine de su içerse zehirlenir ölür." Hemen bahçeye girdim, zaten birşey yememiştim. Açtım. Körpe yoncaları yoldum, yedim. Hem yürüyor ve hem de yiyordum. Andiri'ye geldiğim zaman elim ayağım tutmuyor, kusuyor ve karnımın ağrısından kıvranıyordum.

Gözümü açtığım zaman evde idim. Aradan iki gün geçmişti. Sürekli yoğurt yedirmişlerdi. Halsiz ve bitkin idim. Hacı Kavasgilin ablamız, Dayıgilin Zeynep Bacı, Şadiye abla, daha şu anda isimlerini hatırlayamadığım birçok komşumuz ve akrabalar başucumda idi. En çok ağlayan, tabiatiyle annem olmuştu. Kendini çok hırpalamış "o ölürse dünya bana haram olur" diye dövünmüş. Herkes ağlıyordu. Sınıfta kaldığımı öğrenmişlerdi. Sınıfta kalırsa okutmam diyen babamın da gözleri yaşlı idi. Anam da "Kalırsan kal bir dahaki sene okur geçersin, bağımı da, bahçemi de satar seni yine okuturum" diyordu.

O yıl yine Arapgir'e gittik. Hoca değişmişti. Bir süre sonra müdür de değişti. İkiden üçüncü sınıfa "Pekiyi" ile geçtim. Ve ortaokulu da "Pekiyi" derece ile bitirdim. Aynı derece ile bitiren bir vefalı dost, kardeş, moral hocamız İsmail Beydemir idi. Arapgir deyince bana üç şey hatırlatır, şırıl şırıl akan Berenge Deresi ve onun etrafında, bağlar, bahçelerle bezeli bir cennet İlçemiz, klarnet ve iyi kalpliliği ile vefa dostluğunu birleştiren İsmail Beydemir ve benim sınıfta kalışımın hazin öyküsü...

Bu sıkıntılı, üzgün, bezgin yazıyı niçin yazdığımı merak edersiniz. Merak etmekte haklısınız. Zira yazımın başlığı "Siz olsanız ne yapardınız?" Burada yazıma bir paragraf koyarak asıl konuma geçmek istiyorum. Aradan yıllar geçmişti...

Yıl 1959... İstanbul Emniyetinde asayiş şubesinde yetkili bir amirim. O tarihte Emniyet Müdürlüğü Sirkeci'deki binasında idi. Bir toplantıdan çıktım, odama gidiyordum. Odam üçüncü katta idi. Aşağı katlara doğru baktığımda, yukarıya çıkmakta olan bir adam nazarı dikkatimi çekti. Dikkatle baktığım zaman bu kişinin Ortaokulda beni sınıfta bırakan fizik hocam ve okulun müdürü olduğunu anladım. Yaşlanmış ve o dimdik olan vücudu biraz bükülmüştü. Onu görür görmez elimde olmayarak ondokuz yıl öncesine gittim. O yılların acılı sıkıntılı günleri gözlerimin önünden geçmeye başladı. Karşılaşmak istemedim bu adamla. Odama girmek üzere idim ki, memurumu çağırarak adamı gösterdim. Öğren bakayım bu adam neye gelmiş? Ve odama girdim. Kısa süre sonra memurum geldi. Adamın emekli ikramiyesi ile birlikte para ve evraklarının yankesicilik suretiyle çalındığını söyledi. İkramiyesini Merkez Bankasından almış, tramvaya binmiş. Parasını tramvayda çarpmışlardı.

"Mazlumun ahı yirmibir sene sonra çıkıyordu." diye düşündüm. Izdırapla ve düş kırıklığı ile geçen günlerim sinema şeridi gibi hayalimde canlandı. Tahsilime devam edip edememe arasındaki yaşam çabalarım aklıma geldi. Şimdi bu adam benim elime düşmüştü. Bir ara hiç ilgilenmemek istedim. Ancak durumu kendi ağzından dinlemek, onun bu ızdırabını görmek ve ızdırap çekmenin ne olduğunu yüzüne haykırmak istedim. Parasını çalan yankesiciyi bulmak bizim için en çok onbeş dakikalık bir iş idi. Hem de çalınan parası ile birlikte. Acaba beni hatırlar mı? diye aklıma geldi. O anda ben de aynı zamanda öğretmen idim. Her not verişte bu öğretmenin o günkü hali aklıma gelir, çocuklara konuları öğretebilmek için çırpınırdım. Hâlâ da öğretmenliğim devam eder. Ve bu öğretmenlik davranışımla arkamda bir "mazlum" bırakmamaya gayret ederim.

Amma ben şu anda öğretmen değil, bir emniyet görevlisi idim. Gerek kolejde ve gerekse Akademide öğretmenlerimiz ve amirlerimiz "Mağdur ve müşkül durumda olan her insana" yardımın, meslek ve insanlık görevimiz olduğunu öğretmişlerdi. Teşkilat Kanunu'muzun ve Görev ve Yetki Yönetmeliğimiz'in birinci maddesi insanlara yardım elimizi uzatmamızı emrediyordu. Bu kişiyi bir öğretmenim olarak unutacak, bana müracaat eden bir mağdur olarak kabul edecektim. Kendisini çağırdım. Durumu anlatmasını istedim. O anlatırken sanki ben yıllar önce bütünlemede sorulan soruyu cevaplar gibi heyecanlı idim. Önceleri otur dememiştim. Heyecanım yatıştıktan sonra oturmasını söyledim. O benden çok daha heyecanlı idi. Otuzbeş senelik emeğinin karşılığını bir anda yitirmişti. Bende emekli maaşı ile okumuştum. Onun değerini çok iyi biliyordum. Anlatıyor anlatıyordu. Beni hatırlamamıştı. Gözleri üzüntüsünden dolu dolu olmuştu. Bir ara mesleğini ve nerelerde hizmet ettiğini sordum. Arapgir Ortaokulunu söyledi. Hocam talebelerinizin ahı tutmuş olmasın? Olabilir dedi. Pek yumuşak bir hoca değildim diye cevapladı. Benim de gözlerim yaşlanmıştı. İfadesinin alınması için ilgili kısma gönderirken, ekiplere, Bankalar Caddesindeki işçileri toplayıp getirmelerini istedim. İşçi tabiri bizde yankesici için kullanılırdı.

Biraz sonra kısmın amiri, cep işçisini, çaldığı cüzdanla getirdi. Hoca da geldi. Cüzdanı verdik. Saydı, bana baktı, beni tanıyacak diye içime bir kuşku girmişti. Birden ellerime sarıldı. Ellerimi süratle geri çektim. Bir tatlı kahve de içirdikten sonra uğurladım. Hoca beni hatırına bile getirmemişti. Evet, olay, hatta olaylar zinciri burada son buluyor. Ben, insanlık görevimi yaptığıma inanıyorum.

Peki, bu adamın hiç mi insanlık görevi yoktu diye hayıflanıyorum.

Geçmiş günlerimin ızdırap, hüzün, umutsuzluk kokan havası ile sizleri meşgul ettim. Yine o günleri hatırlayarak üzüldüm. Amma bir nebze içimi dökme fırsatı bulduğum için ferahladım.

Bana ve benim o günkü sıkıntılarıma ortak olduğunuz için sizlere şükran borçlu olduğumun bilincini daima taşıyacağım.

Sevgi ve saygılarımla.

EZGİLERİN EN GÜZELİ

İsmail BEYDEMİR

Değerli Arkadaşım Osman'cığım;

Hani bir şarkı vardır, makamı hüseyini,
Durmaz ezgilenirim, sanki duymuşum yeni.
"Sen hep beni geçmişte-ki halimle tanırsın,
Hep öyle siyah saçlı-ve sevdalı sanırsın".
Bu benzeti, her şeyde, değişmez bir kuraldır,
Yaşantıya renk veren, gürleyen ulu daldır.
Seni hep anımsarım, dedim bir mektup yazam,
Çoktandır yazışmayız, bu sessizliği bozam.
Bizi tanıştıran yer, Ağın'dır ordan girek,
Oralarda tanıştık, orada çarpsın yürek.
Biliyorum; şimdi sen, hep Ağın'ı düşlersin,
Bıraktığın gibidir, sanırsın; öyle dersin.
Sen yerinden deprenme, ben anlatayım da bak,
Şöyle koltuğa yaslan, otur, bir sigara yak.
Elazığ'dan gelirsen, Keban'dan geçeceksin,
Çakmak'ın paharından, soğuk su içeceksin.
Yeni Keban köprüsü, Baraj'dan alta düştü,
Eski köprü başına, yeni evler üşüşdü.
Denizli'nin yokuşu, düzeldi asfalt oldu,
Kötü viraj vardı ya, dereyle dümdüz oldu.
Nimirli ayrımında, yıkmışlar küp evini,
Aman idareli ol, çok harcama sevini,
Denizli'yi görmeden, sağa dönmek artık yok,
Ağın karşıda ama, gidecek yolumuz çok.
Arapyer yoluyla git, Saracık'dan da öte,
Dingidar hizasından, sağa dön ki yol bite.
Burdan onbir km., Feribot'a yolumuz,
Dingidar'la Paşikli ve Ağdunut solumuz.
Önümüze çıkan su, Arapyer çayı işte,
Binbir anım depreşir, üstünden her geçişte.
Karamağra köprüsü, su altında iniler,
Bunu bizler biliriz, habersizdir yeniler.
İkibin yıllık tarih, gömüldü gitti suya,
Bir daha uyanamaz, yattı sonsuz uykuya.
Hemence geçemezsin, her şeyin saati var,
Başıboşluk yok artık, zamana vurduk yular.
Hacı İsmail gilin kom, viran olmuş ağlıyor,
İki kat yıkık evin, duvarları parlıyor.
Feribotla geçilir, TUTLU'nun önlerine,
Az sonra geleceksin, ŞIHKİNER'in yerine.
TAŞKESEN KADIN da yok, su altında görülmez,
ENERLE'ye varmadan, karşıda KONAK, gülmez.

KOHPİNİK önlerinden, su dolu KOM'un önü,
Burları tanımazsın, düşünürsen sen dünü.
Ne ÇAYIN YOLU kaldı, ne balıklı gölleri,
Anılarında yaşat, çimdiğimiz günleri.
KANLICA MAŞAD'ı da, bakma tanıyamazsın,
ORTA DEPE engin su, bakmaya doyamazsın.
PAĞNİK YAZISI bitti, baraj düzlüğe bindi,
Önde görünen köyün, adına PAĞNİK dendi.
ŞAŞ DERE bahçe oldu, baştarafı mezarlık,
Her taraf bağ ve bahçe, bol suyu var, yok darlık.
İSPEREK DERESİ'nden; yol yukarı alındı,
CULFACUĞH'un başından, FRANBEY'e salındı.
GALACUĞH'un depede, SADİ'nin ormanı var,
İyi bak tanımazsın, başka yerdir bu diyar.
DERİNDERE önünden, yol düz KİLLİK'e geçer,
GAZEL MEZARLIĞI'ndan, keklikler hep su içer.
Kavuncu gilin evden, önce FABRİKA gelir,
Buralar sana yaddır, şimdi yaşayan bilir.
AĞICA BAYIR'la yok, HACI GİLİN MEZARLIK,
Her şey bambaşka oldu, kalmadı sana yarlık.
FARİS DAYI'nın bağı, iki binayla dolmuş,
SADİ'nin son eseri, Kooperatif olmuş.
Ne ÇAYGARA var artık, ne cevizlerin dibi,
Tanıman mümkün değil, buralar yaban gibi.
NOMAN AMCA'nın bağı, koca mahalle oldu,
Karşısı dere yanı, istasyon, petrol doldu.
Bahçeler bağlar gitti, genişledi bu yolda,
RIZA EMİ'nin bağı, ufacık kaldı solda.
LOLLAR'a çıkan yolun, sol yanı lojman doldu,
Altında oturduğumuz, DAŞİK'ler de yok oldu.
Ne değirmenler kaldı, ne HOZAKPUR DERESİ,
Üstünü kapattılar, bilemezsin neresi?
Bu SARAĞA GİLİN EV, bir tek bunu tanırsın,
Hemen önüne çarşı, çıkacaktır sanırsın.
Burda bir ÇINAR kaldı, ararsın KAHVE noldu?
Dükkânlar hep yıkıldı, koca bir alan oldu.
Ne BERBER'in dükkânı, ne GENCAĞA var artık,
Gönlünü geniş eyle, devam et yukarı çık.
Bak AŞAĞI CAMİ'nin, duvarını nettiler!
O güzelim yapıyı, sıvayıp hiç ettiler.
Bir kendini beğenmiş, değiştirdi adını,
Yapan KABASAKAL'ın, duyarız feryadını.
"CAMİ-İ KEBİR CAMİ-İ", ne demekse yazıldı,
AĞIN'ı utandıran, böyle levha kazıldı.
"VAKIFLAR ARŞİVİNE, ADI GEÇEN BU CAMİ,
KABASAKAL İBRAHİM, AĞA"dır işe hami.
AHMET EFENDİ gilin, ev ortadan yıkıldı,
Düpedüz yol açılıp, tam KOÇAN'a çıkıldı.
HASAN TAHSİN'in evi, caddeye kıyı oldu,
SADİ'nin buluşu bu, çoğu başını yoldu.

Sen eve gideceksin, eski yola dönersin,
Şaşırıp kalacaksın, buralar nere dersin?
Bu kış, ölmeden önce, HAYRİ AĞIN'a gelmiş,
Eve nerden gidilir, yolunu bilememiş.
Soldaki ev kapandı, AJİK AHMET DAYI yok,
Bu kapılar kilitli, on yıldan da daha çok.
Sizin evin altına, yeni evler yapıldı,
PAĞNİKLİ BACI GİL'se, köylülere satıldı.
Şimdi mum gibi dondun, sizin ev yok yerinde,
İki katlı taş bina, arsanın üzerinde.
Ne avlunuz durmakta, ne alçak damınız var,
Demedim mi ben sana, dünyan olacaktır dar!
Karşıda CEVAT BEY'in, evi virane olmuş,
Mahlede tanıdık yok, her şeyin rengi solmuş.
Yöreye şöyle bakıp, kimler kalmış, görelim,
İçlerinde kimse yok, evlere ad verelim.
GENCOSMAN sokağında, hiç tanıdık kalmadı,
Kime selâm dedikse, tanımadı, almadı.
Bir tek NASIF AĞA var, bu koskoca evlerde,
Dışarı çıkmaz O'da, düşmüş yatalak derde.
Tek erkeği, duruyor, LÔMEN EMİ mahlenin,
Birkaç kişi var ama, tanıdığın yok senin.
Yakın komşularından, bir de İLHAN duruyor,
O başa şapka olmaz, O'da bere vuruyor.
Eski tanıdıklara, şöyle bir göz atalım,
Kimler nerde, ne oldu? anımızda tutalım.
Sen AĞIN'a gelmenden, önceye değmeyelim,
Daha son yıllardaki, ölenleri görelim.
DEMİRCİ RIZA EMİ, bir renkti sönüp gitti,
Beş on yıl geçti ancak, HASAN DAYI'da bitti.
HASAN TAHSİN gilin ev, zaten kapalı idi,
Oğulları kalmadı, hepsini gurbet yedi.
BURHAN İLTER abimiz, şimdi İstanbul'larda,
Tüm izleri silindi, kayboldu bu yollarda.
KARGA CÜJÜGÜ gilden, TURGUT Bursa'lı oldu,
Evde Pağnik'liler var, örtmenin yüzü soldu.
UMMAN HOCA gilin ev, değişti başka oldu,
Eskilerden kimse yok, hepsi gurbete doldu.
AHMET EFENDİ gilden, BEDRETTİN oralarda,
Zaten gelmek istese, kalacak aralarda.
HAYRİ orlarda kaldı, biliyorsun ne oldu?
Olacağı bu idi, kader yerini buldu.
MEHMET ALP Ankara'da, burlara gelmez oldu,
KEMAL'le, OSMAN ZEKİ, tez gitti, çabuk soldu.
Ne MUSTAFA ne MÜMTAZ ve ne de NİYAZİ var,
TÜCCAR ve MEHMET EMİ, ettiler mahleyi dar.
Sizin evin karşıda, GENCAĞA'nın evi var,
Felek ona da vurdu, etmedi bizlere yar.
HACI İBRAHİM gilin, bağlar binayla doldu,
EKREM BEY'in evinden, aşağı çarşı oldu.
Aşağıydı yukarı, bu kavga cana yetti,
SADİ vurup devirdi, bu dava böyle bitti.

Sen hele bir nefes al, geri gidek biraz da,
Eski türkülerimiz, çalınsın yeni sazda.
Şöyle geriye dönüp, otuz yediye gelek,
Nasıl tanışmış idik, anımsayıp bir görek.
Beşinci sınıftaydık, sen geldin İstanbul'dan,
Bizden çok ileriydin, bilgiliydin her yoldan.
ARŞIN MAL ALAN söyler, tangoları bilirdin,
Bizim gideceğimiz, o yollardan gelirdin.
Bu parçaları ancak, ben askerden öğrendim,
Bandocu olmuş idim, o gerekçeyle bildim.
ARAPYER'de birlikte, geçti iki yılımız,
Ortaokuldan sonra, ayrılmıştı yolumuz.
O büyük zelzelede, okul yıkılmıştı da,
On gün tatil verdiler, çok azgın bir kıştı da.
Bahçede yalınayak, kar üstünde bekledik,
Donmamak amacıyla, ayakları tekledik.
Ağzın eğildi diye, kandırmıştık herkesi,
Hep görmeye geldiler, arttı evin neşesi.
NENE'yi korkutmuştuk, tavana tahta vurup,
Ne çocukluk etmişiz, üzüldüm durup durup.
Hani bir malez dökme olayımız da vardı,
Ceviz dibine döktük, kadın kavga çıkardı.
O bahçeli evimiz, duruyor gidip gördüm,
SARAP önüne gittim, oturup hayal sürdüm.
ALİ'nin de HASAN'ı, düşledim döğdüğünü,
MEHMET ayırmıştı ya, yaşadım ben o günü.
FIRINCI RIZA gilin, evlerini de gezdim,
Sanki hiç değişmemiş, bakıp bağrımı ezdim.
Notlarıma geçmişim, bir ara darılmışız,
HÜSEYİN barıştırmış, yeniden sarılmışız.
Bir bayram ben yok idim, töreni söylemiştin,
Ben aynını yazınca, kopye çektin demiştin.
Oysa bu yanlış idi, yazını görmemiştim,
Sen nasıl anlatmışsan, ben de öyle demiştim.
Kafanın derisini, oynatırdın gözlerdik,
Yapamaz üzülürdük, biz de yapalım derdik.
Kulağın düğme yapar, bazan radyo olurdun,
İstasyonlar ararken, Londra'yı bulurdun.
"A FİZ ALİN A KOLLİN, A SERVİSE BİBİSİ,
BURASI BİTİRİŞ BURG, KESRİN KONFREKŞİN" sesi.
Aygın baygın Türkçeyle, haberleri okurdun,
Serde aktörlük vardı, başarılı olurdun.
AĞIN'da birlikteyken, ZÖHÜR'e bile çıktık,
Birinci sınıftaydın, belin tabanca taktık.
Bir onbaşı var idi, onunla tartıştınız,
Olur olmaz der iken, sonunda yatıştınız.
Ankara'da birlikte, yaşadık güzel günler,
Ortada bir şey yokken, yaptık kısır düğünler.
Bindokuz yüz kırk beşin, Şubat ayı başında,
Ankara'dan ayrıldım, ben onsekiz yaşında.
Bundan sonra, önemli birliğimiz olmadı,
Anılarla yaşadık, yeni bir şey dolmadı.

Ama hiç unutmadık, haberleştik sürekli,
Bizim gibi dostlara, denir çatal yürekli.
İşte böyle arkadaş, dinlenirken dertleştik,
Bu anılar taptaze, küllenmez yine deştik.
Şimdi ne biz öyleyiz, ne de AĞIN eskisi,
Birlikte değişirler, aynı yürür ikisi.
Şöyle yöreye baksak, eski şey yok değişmiş,
Eski AĞIN yok artık, başka dünyaya göçmüş.
Çocuklar mam oynamaz, pap hepten unutuldu,
Bılıbıli yerine, televizyon tutuldu.
Sağhlanbajik oyunu, okey oyunu oldu,
Okul çağında gençler, hep kahvelere doldu.
Selele seksen oynu, eski bir masal gibi,
Kuvvet taşı yok artık, gırdik; oldu leblebi.
Çember çeviren de yok, motorlara binerler,
Eskiyi beğenmeyip, yenisini denerler.
Büyükler eğlencesi, sıra da kaldırıldı,
Düğünlerde halay yok, her şey sulandırıldı.
Herfene yapan da yok, hazır kebap yiyorlar,
O eski törelere, bir safsata diyorlar.
Detdo nasıl oynanır, bilen bile kalmadı,
Özetle; unutkanlık, yakamızı salmadı.
Modern şehre benzedik, evlerde kuymak pişmez,
Kış yarıyı unuttuk, bacadan tolik düşmez.
Osmanbaşı evcüksüz, yerleri belli değil,
Yirmi bir yılda böyle, çok erken, elli değil.
Kekliklerin yerini, kara kargalar aldı,
Domuzlarımız azdı, her yıl daha çoğaldı.
Dayın gilin evlerin, yeri de belli değil,
Elazığ'a göçtüler, tüm kapandı Hafız gil.
Sizin bağdaki eve, yabancılar yerleşti,
Seninle dertleşirken, benim de içim geçti.
Ayaküstü dedik ki, birazcık sohbet edek,
Epey laklaka ettik, haydi kalk bize gidek.
Bizim ev uzak değil, yorulmazsın, yürüyek,
Anıları bırakma, ardımızca sürüyek.
Bunca karamsarlığı, yüzüme gelmeyesin,
Bir de sen üzülüp de, bağrımı delmeyesin.
AĞIN gene çok güzel, beğenmesem oturmam,
O'nu ben irdelerim, yad iğnesi batırmam.
Gel bunları göze al, bu yazın buluşalım,
Eski bizden çok uzak, yeniye alışalım.
ALİ ULAŞ ağabey, geçen yıllar gelmişti,
Dereleri pis görüp, öğürüp iğrenmişti.
O'nun hayalinde hep, tertemiz sular vardı,
Pis lağım suyu görüp, rengi hepten sarardı.
Bunca sözden amacım, hayalin yıkılmasın,
Özlemle geleceksin, hüzünle çıkılmasın.
BEYDEMİR arkadaşın, sana selâm ediyor,
Başım gözüm üstüne, koş AĞIN'a gel diyor.

SAFİYE ABLA

Adnan BİNYAZAR

Değerli Safiye Abla,

Ölüm, insanı dilsizleştiriyor. Telefonda sizinle konuşamadım. Sevilay'la da konuşamadım. Yurdanur'un sesi beni yıllar öncesine götürdü. Yurdakul'u görmeyeli ne çok olmuş! Onun sesinin etkisi de günlerce kulağımdan gitmedi. Ölüm, hepinizin varlığını bütün yoğunluğuyla bir kez daha yüreklerime doldurdu. Bunları düşüne düşüne günlerce ne yazacağımı bilemedim.

Ama, sizi, eş ölümü yaşamış o duyarlıklı yüreği her an içimde yaşadım. Biliyorum, oluşturulan maddi düzen kalsa da, ölüm, geride kalanın duygu düzenini çok derinlerden bozar. Sizi yaşamamın özünde bu yatıyor. Ben, Filiz öldüğünde, başsağlığı dileyenlere bile içten içe bir kızgınlık duyuyordum. Tam kendimi alıştıracağım sırada, birileri, yüreğimde ölüm gerçeğini bir kez daha diriltiyorlar sanıyordum. Öte yandan da kimsesizliğimi paylaşan o dostlara derin saygılar besliyordum.

Ölüm, gerçek olmasına gerçektir; gerçektir de, en dayanılmaz çelişkileri yaratan da odur.

Sonra sonra, "gücümü güçsüzlüğüm'den almam gerektiğine inandım; bizi yalnızlıklara bırakıp gidenin varlığını gene kendi yalnızlığımla sarmaladım. Siz, tanıdığım en duyarlı, en sevecen, en direngen, eşine ve çocuklarına en özverili bir annesiniz; benim de annemsiniz. Bu kişiliğinizle, ölen insanın o güzel varlığını yücelttiğinizi biliyorum. Kendi varlığınızla, kendi acınızı ördüğünüze de inanıyorum.

Ölümlerden sonra, beni böyle duygular avutuyor. Siz, karıkoca, onuruyla birbirinizi "tek varlık" kılan bir aileyi ayakta tuttunuz. İki insanın, bir aileyi saygın kılması, o aileyi sonsuzlaştıracak iyi insanlar yetiştirmesi az iş midir?

Çocuklarınıza da her vesileyle anlattım. Ben ve benim gibi birçok öğrenci, sizin o sıcak kanatlarınız altında mutluluğun ne olduğunu anlardık. Sizler, yemeden yediren, giymeden giydiren insanlardınız. Ankara'da, pazar günleri gelip sizi ziyaret edenlere yüz ekşittiğinizi gören olmamıştır. "Yüz ekşitmek" gibi bir deyimin anlamsızlığı bir yana, ilginizle, büyük kentlerde okuma savaşımı verenlere güvenler aşıladınız. Sizin eve uğrayıp da o engin erdemlerinizin soluğunu almayan olmamıştır. Rahmetli Hüseyin Ağabeyimizin yanında, onun kapsamlı sorularını yanıtlamaya çalışarak kişilik bulurduk. Kişide var olmayanı bile var gibi görür, ona değer verirdi.

Geride bu güzel anışları bırakmak az mı? Yaşam dediğimiz de bu güzel izler,şairin dediği gibi, "bir hoş-sada" değil mi?

Erdemlerden yoksun kişiler, ölümün her şeyi alıp götürdüğü kanısındadırlar. Oysa, her ölüm, gerisinde dirimler bırakır. Ölü sanılan kişiler, yaşayanları daha da diri kılarlar. Hüseyin Ağabey, ölüsüyle daha çok var olanlar arasındaki en seçkin yerini almıştır. Gönüllerde, anılarda, kişiliklerde yer etmeyen kime biz yaşıyor gözüyle bakabiliriz?

Ben, Filiz'in, yaşaması rüya olan bir güzelliğin ölümünü bu mantıkla içime sindirdim. Siz de eş olarak kim bilir nice yüce duygular içindesiniz! Siz, hem yüce, hem kişilikli, hem sonsuzca yaşayacak bir insanla onurlu bir yaşamı paylaştınız.

Size ve çocuklarınıza bu duygularla başsağlığı dilerken yüreğimde yüce bir kişiliğin varlığını ve sonsuzluğunu da bildirmek istiyorum. Sizi, hepimiz, -lütfen, beni de çocuklarınızdan biri sayınız-, o saygın kişiliğin bir emaneti olarak bağrımıza basıyoruz.

Selam ve saygılarımla ellerinizi öpüyorum.

Berlin, 28.01.1997

YAŞLILIĞA DOĞRU

Memduh SOYLU

Neyliyeyim ben murada ermeden,
Soldu ümitlerim filiz vermeden.
Bir tanecik dahi meyve dermeden
Sonbahar akşamı dalında kaldı.

Eğil dağlar eğil üstünden aşam,
Nehir olup deryalara ulaşam.
Bu deli gönlümle nasıl barışam,
Umulmaz dertlere beni o saldı.

Yaşam kavgasıyla belim büküldü,
Dişlerim de yavaş yavaş söküldü.
Ağarmış saçlarım hepsi döküldü,
Yıllar ömrümüzden çok şeyler çaldı.

Yüceldi bulutlar gökleri sardı,
Yağan yağmur değil ince bir kardı.
Hayatım bir boşluk, uçurum yardı,
Onu da çok gördü, özümden aldı.

Ümit dolu çiçeklerle selen var,
Gözüm yolda uzaklardan gelen var.
Yüreğimi burgu burgu delen var,
Oyula büküle derine daldı.

Yenilip içilen tatsız ve bayat
Yaşamak istersen metin ol, dayat.
Dünyada yaşanan bu tatlı hayat,
Ağıza çalınan bir parmak baldı.

Yaşlı bir çınarım, dallarım kırık,
Düzgün de değilim olayım sırık.
Bir dal gıcırtısı, sanki hıçkırık,
Yıkılıp devrilen bir koca daldı.

Ümitlerim çözülmüyor kördüğüm,
Ömür zincirine halka ördüğüm,
Geceleri bir hayaldı gördüğüm.
Beyazlara bürünmüşüm ne haldı.

10 Mart 1997 - MALATYA

ÖĞRETMENİM NURİ ONAT'ın ANISINA

İfakat ERTAŞ

28 Şubat 1996. Çarşamba akşamı... Yemek sonrası sohbet çayımızı içerken, eşim Cumhuriyet gazetesinin köşe yazarlarını okuyordu. Bir ara;

– Hay Allah! Binyazar, böyle mi bitirecektin sözünü? deyince, şaşırdım:

– Ne olmuş ki? dedim.

– Nuri ONAT vefat etmiş, dedi.

Ağın'dan bir çınar daha devrildi demek ki. Çınar ağaçları uludur... Sıcaktan yanıp yakılan, içi kavrulan insanları gölgesinde ferahlatır, rahatlatır, dinlendirir. Dallarının yelpazelenmesi, yapraklarının hışırtısı, bir davettir sanki, kararsız insanlara.

Bu dergideki yazıları, uzun zamandır okuyucularına bilgi kaynağı oldu, aydınlattı... Küllenmiş geçmişimizi bizlere anımsattı.

Alfabedeki harfleri de kendisi öğretmişti bize. "Nuri bey geliyor" deyince, çıt çıkmazdı sınıfta. Ne kadar da temiz giyinirdi. Pantolonu hep ütülüydü. Kara tahtayı soba borusunun kurumu ile boyamayı da, -Bora zil çal- yazmayı da kendisi öğretmişti bize...

Kum masasında cümleler yazdırırdı. Havada, boşlukta yazardık. Fasulye ve kibrit çöplerimiz ile sıraların üzerine yazardık. Hepimizi tek tek kontrol ederdi.

Çoğu zaman, derslerde okulun bahçesine çıkarırdı bizi. Ağaç ve çamurdan evler yaptırırdı. Sonra da tek ayağıyla bu evlerin üzerine basar, sağlam olmuş mu? olmamış mı? diye kontrol ederdi.

Sınıfta Ahmetler, Mehmetler, Zeynepler, Ayşeler vardı... ama O, hep -Bora topu tut-, -Bora kapıyı aç-, -Bora kitap oku- diye yazdırırdı bize.

Bora; Lollar Mahallesinden kısa boylu, esmer, biraz da yaramaz bir arkadaşımızdı. Öyle anımsıyorum.

Bir arkadaşımız daha vardı. Nuri bey ne zaman bir soru sorsa, cevap vermez, önüne bakardı. "Çalışmadın mı?" denildiğinde, "Hastayım öğretmenim" derdi. Ve öğretmenimiz arkadaşımızın ismini "Hastayım" koymuştu. Biz de, gerektiğinde kendisini "Hastayım" diye çağırırdık.

Nuri Hoca'mız, gerçekten çok ciddiydi, sevgisini belli etmezdi. Kendisinden korkardık. Ama, güzel ve doğru olan birçok şeyi ilk defa öğreten de gene saygıdeğer Nuri ONAT Hoca'mız oldu.

Ruhu şad olsun.

T E Ş E K K Ü R

Hocagilden Merhum Abdullah Aksoy'un kızı
Kahvecigilden Merhum Osman ağanın Torunu
Mustafa Sobay'ın eşi, Tülin Gündüz'ün annesi

Sn. FATMA SOBAY

20 Ağustos 1997 tarihinde Ağın'da vefat etmiştir.
Cenazemize bizzat gelerek ve telefonla, mektupla taziyetlerini bildirip, acımızı paylaşan bütün Ağınlılara, dost ve hemşehrilerimize teşekkür ederiz.

Tülin - Halit GÜNDÜZ

ÇANKAYA

Dr. Galip UZUNCA

Bugün Üç Mayıs yıl bin dokuz yüz doksan yedi
Burası Ata'mızın kutsal tarihi yeri
Cumhurbaşkanımızla görüşmek için geldik
Ankara yollarına biz hayli emek verdik.

O tarihi Çankaya Köşkünde vecde geldim
Hayaller dergâhında ben gerçeklere erdim
Bir mübarek tepe ki maziyi dilşad etti
Gönüllerde yükselen umutları şad etti.

Orhan Paşamla geldik biz dernek işi için
Ne mutlu hazlar tattım nezdinde biçim biçim
Bu ilâhi beldede nasıl da mutlu oldum
Hayal deryasında ben hoş bir gerçeği buldum.

Neleri hatırlattı bana aziz Çankaya
Haşmetini seyrettim gururla doya doya
Cumhurbaşkanımızın otururken yanında
Ben gariban solunda Orhan Paşam sağında.

Sayın Demirel ile buluştuk biz bir zevkle
Kanser Savaş Derneği için büyük bir şevkle
Çankaya'nın bağrında hep Atatürk'ü andım
Kurtuluş Savaşının ihtişamına daldım.

İstiklal aşkı için akmıştı nice kanlar
Şehit olmuştu heyhat binlerce nevcivanlar
Kadını ve yaşlısı birlikte çalıştılar
Atatürk'ün yanında gururla çarpıştılar.

Gel kardeşim gel yine biz el ele verelim
Bu mübarek vatanın kıymetini bilelim
Bugün Üç Mayıs yıl bin dokuz yüz doksan yedi
Anılarım gönlüme "bunu unutma" dedi.

KÜZNE'DE DÜĞÜN

Seyhan TÜRKER

Bir hafta öncesinden çağrıldı tüm yakın köyler... Çoğu tanıdık; uzak veya yakın akrabalar. Kız vermişler, kız almışlar Küzne'den. En azından insanların birbirleriyle bir merhabası var. Köydeki komşular da tek tek dolaşılıyor, *"Buyurun düğünümüz var."* diye.

Artık harman sonu, işler de hayli azalmış. Düğün evinde bir telaş, bir telaş ki sormayın. Herkes üzerine düşen görevi en iyi şekilde yapmanın peşinde. Kapının önüne üç büyük ocak kurulmuş. Yemekler pişecek, misafirler ağırlanacak... Kavun, karpuz, diğer sebze ve meyvelerin en bol zamanı. Üzümler de yeni değmiş. Kesilecek birkaç davar. Ne önemi var! Evin tek oğlu büyümüş, artık düğünü var. Hem de çalgılı...

Düğünlerimizin vazgeçilmez çalgı ekibi; klarnette Gani Dayı ve Burhan, kemanda Turan Gezer, davulda Çavuş (Hüseyin Dayı).

Yavaş yavaş toplanmaya başlıyor düğün alayı. Çocuklar koşuşturuyor, genç kızlar, kadınlar hızlı hızlı geçiyorlar meydanı. Başları oyalı yazmalı, entarileri allı, güllü ve dallı. Biraz sonra başlıyor, Pornek'te düğün alayı.

Ağın yolundan geliyor; Ekirekli ve Andirililer. Daha Ağın ve Pağnik'ten gelecek akrabalarımız var. Kurt Paharına (Pınarı) doğru aşağı iniyor Hozahpurlular, Granililer ve Haskinililer... Atları önde, Çayırbaşı'ndan gözüktü Pullular ve Bademliler. Horoşlular da bu yoldan gelecekler. Günövü'den geliyor Havnalılar, aralarında birkaç da Tepteli var. Geçecekler biraz sonra Karşının dereden. Şakkoluk yolundan da gelen misafirler var... Yukarı Yabanlı ve Orta Yabanlılar. Garapahar'dan aşağı doğru iniyor birkaç grup; Hastek, Venk ve Ecüzlüler'i de aralarına almışlar. Nerede kaldı Aşağı Yabanlılar? Gelmek için acaba biraz daha havanın kararmasını mı bekliyorlar? Köyleri daha uzak olmasına rağmen, onlardan önce geldi bu yoldan Modanlılar. Gozluğun Yolu'ndan sesler gelmeye başlıyor, yavaştan yavaştan. Yakınlaşıyorlar... Neşeli, türkülü; önlerinde bir de koç var. Boynuna bir ip bağlamışlar, çekiyor Aşağı Yabanlılar.

Öbür misafir gruplarında olduğu gibi, bunları da karşıladı Gani Dayı'yla çalgı ekibi, köyün ileri gelenleri ve çocuklarla birlikte.

Yedi değişik yoldan girdiler Küzne'ye, yayalar ve atlılar. Kadınlar ve genç kızlar, buyur edildi düğün evine. Erkeklere ve delikanlılara yol gösterildi, onlar da çıktılar köy meydanı Pornek'e. Atlar ve merkepler de çekildi, misafir kalınacak evin önüne.

Meydan geniş, üst başında çeşme var. Sağda solda asırlık dut ağaçları. Meydanın etrafını ise evler çevreliyor. Damlar toprak, daha çatı yok o zamanlar. Kalın bir ip daldan dala gerilmiş, iki de lüks lambası asılmış, aydınlatsın diye oynanacak alanı. Bu alanın her iki yanına, oturulması için uzun uzun hezanlar koymuşlar.

Çocuklar koşturuyor; bazıları elim sende, bazıları saklambaç oynuyor dutların arkasında. Gani Dayı üflüyor klarnete, Çavuş tokmak sallıyor. Davulun o tok güm güm sesi, sanki kalpleri dağlıyor. Halaylar çekiliyor, üç ileri bir geri... Havalar değiştikçe, ayaklar ona uyuyor, omuzbaşlar oynuyor. Oyunlar oynanıyor, sırası ile bir bir. Oyunculardan biri, eli kulağa atıp bir de maya söylüyor. Turan Gezer coşuyor, coştukça coşturuyor. Çavuş ona bakarak kıs

kıs gülüyor. Herkeste bir neşe bir neşe, tutulmuş bucak köşe. Damadın babası, koltukları kabarık, geçmiş halay başına beyaz mendil sallıyor.

Yaşlılar hezanlar üzerinde oturuyor. Yaşlı bir dede; derin bir nefes çekiyor cigarasından, gözleri dalmış uzaklara, kulağı çalan ezgide. Kimbilir nasıl oynardı gençliğinde? O'na da düğün yapılmış mıydı? Bazıları da tutuşmuşlar koyu bir sohbete. Kuşağından tabakasını çıkaran biri, uzatıyor yanındaki misafire: *"Hele bir cigara dola, eski günler yad ola. E... daha nasılsın? Ne var, ne yok?"*

Kadınlar ve kızlar çıkmışlar, alana en yakın evlerin damlarına. Süvüklerin ucunda düğünü seyrediyorlar. Onlar da bizim gibi "Deveci ve kızları oyunu"nu merakla bekliyorlar.

Güzel oyunlar vardı eskiden, çoğu yaşıyor hâlâ. Kötüsü "Yumruk oyunu" idi. O mazide kaldı. Tehlikelisi de "Cirit oyunu". O da kendiliğinden kalktı... Ne at kaldı, ne cirit, ne de onu atabilecek bir kol!

***

Üç gün sonra; gelini bir at üstünde getirdiler düğüncüler, telli duvaklı. Seskanesini yüklemişler bir ata, ortasına da oturtmuşlar bir erkek çocuğu, kırmızı yanaklı...

Dama çıkmış bekleşiyorlar; sağdıç, kirve, damat ve arkadaşları. Biraz yaklaştırıyorlar kanatlı kapıya doğru, gelinin bindiği atı. Gelinin tepesine; damat elmayı, kirvesi de çerez ve paraları atıyor. Çocuklar bozuk paraları kapabilmek için, ortalığı tozu dumana katıyorlar.

Gelini attan indirip, damadı yanına getiriyorlar. İkisinin ayakları dibinde, bir de kurban kesiliyor. Gelin yeni evine alınıyor, okunan dualarla. Saz ekibi bir bitiş ezgisi çalıyor... Galiba adı Cezayir'di.

Damadı çıkarıyorlar Pornek'e, sırtındaki kefiye ile. Herkes halay'a tutuşuyor, damat ile el ele. Gençler coştukça coşuyor.

Klarnetin nağmeleri, davulun gümlemesi; birey birey, maşallah maşallah ve tabanca sesleri birbirine karışıyor.

Ve artık yavaş yavaş düğün sona ermek üzere. Köyün yaşlıları, *"Haydi misafirler, buyurun yemeğe"* diyorlar. Gençler ayakta, pür dikkat hizmet ediyorlar. Son yemekler yeniliyor. Sonra bazıları su, bazıları da çay içiyor.

Misafirler vedalaşıp ayrılıyorlar köyden bir bir. Bizim evdeki misafirler de, tokalaşıp *"Allahaısmarladık"* diyorlar.

İçlerinden birisi babama:

– Osman, senin çocuklar da büyüyor. Darısı onların başına, görürüz inşallah böyle güzel düğünler.

Babam da onu yanıtlıyor:

– İnşallah, hayırlısı.

Ben utanıp, kızarıyorum. Başım önüme eğik, yere doğru bakıyorum.

***

Çok uzun yıllar geçti aradan. Büyük şehire geldik. Büyüdük ve serpildik. Eski düğünleri hep hayal eder olduk. Köyümüz çok göç verdi, tüm komşu köyler gibi... Kalmadı; gelinlik yiğit kızlar, damat adayları, yağız delikanlılar ve de Gani Dayı'lar...

İş gereği büyük şehirlere esir olduk. Kısmetimiz buralardan açıldı. Evleneceğimiz zaman; onbeş gün önceden bir davetiye bastırdık ve zarfladık. Eşe, dosta, arkadaşa yolladık. Ve düğünsüz evlendik, on dakikalık bir nikâhla, alkışlar arasında. Sıra geldi tebrik faslına. Tokalaştık, öpüştük. Bazısı: *"Hayırlı olsun"* dedi, bazıları mutluluklar diledi... Birer şeker aldılar ve yavaş yavaş dağıldılar. Birkaç poz fotoğraf içine hapsoldu tüm hatıralar.

Bindik arabaya, yöneldik evimize, mutluluk ve sevinçle.

Küzne'deki düğünler ise, nostalji olarak yalnızca anılarımızda kaldı...

DOSTLARIMA

Osman Sulhi AKSU

Dostlarıma,

Bitmeyen gizemli bir yolsun,
Dostsuz kal amma, yolsuz kalma.
Muhannet sana muhtaç olsun,
Sen muhannete muhtaç olma.
1980

İLK GÜN

*Çeviren: Mehmet ORHAN**

Ak çarşaflar dolabın içinde
Allılar yatağın içinde
Bebek annenin karnında
Anne sancılar içinde.
*
Baba koridorun içinde
Koridor evin içinde
Ev kentin içinde
Kent gecenin içinde.
*
Ölüm bir çığlığın ardında
Ve bebek yaşamın içinde.

---

* **Jacques PRÉVERT** (1900-1977) Ünlü Fransız ozanı. Çok yönlü bir kişiliği olan Prévert, ilkin gerçeküstücü akımdan etkilendi. Toplumsal içerikli, bol imgeli, çok değişik nazım düzenleri içindeki yergi, eleştiri içeren, sıradan insanların aşklarını, umutlarını, arada çocuksu duyguları da dile getiren şiirler yazdı. Şiirlerinin büyük bölümü bestelendi. Ayrıca, Prévert senaryolar yazdı, tiyatro topluluklarına katıldı. Son yüzyıl Fransız şiirinde seçkin bir yer edindi. Türkçeye çevrilen şiirlerinden seçmeler (Şiirler-1963) ve (Seçme Şiirler-1980) adıyla yayımlandı.

KİTAPLAR VE İNSANLAR

Ahmet Rahmi ERCAN

Siz ne derseniz deyiniz, kitaplarla anlaşmak, onlarla, değerleriyle uyuşmak öyle kolay değildir. Herbirinin kendine özgü yapıları, özellikleri vardır. Çizdikleri dünya modeli, sayfalarında yaşattıkları tipler, gerçeklerin asla kendileri değildirler. Kişiye umut, coşku ve bilgi veren; evreni tanıtmaya yeltenen yönelişleri, gerçeklerin yer yer altında, üstünde, özetle dışındadır. Düş öğeleri çok sınırlı ya da çok zengindir. Yaşatılan duygular ya iliklerimize dek işler, sarar varlığımızı ya da duymayız bile. Ayağımızı toprağa, gerçeğin katılığına dokundurmaz. Hep en iyiyi, en güzeli vermeye çalışır. Öznel bir dünyayı yaşatırlar bize. Renkli düşüncelerin, duyguların kucağında biçimlenir okuyucu. En gerçekçi kitaplar bile, ele aldıkları kişilerin, yansıttığı olayların şurasından, burasından kırpar, bambaşka biçime sokarlar. Sonra da kitaplar dünyasından gerçekler içine girdiniz mi beceriksizleşir, toylaşır, coşkunluğunuzu, etkinliğinizi, istencinizi yitirirsiniz. Orası taşı, toprağı, tüm varlıklarıyla değişik bir ortamdır. İnsanların yaşayışları, yaşam anlayışları, diğer insanlarla ilişkileri kitaplarda çizilenler gibi değildir. Ararsınız riyasız bir davranış, çıkar beklenilmeyen bir dostluk. İnsanı sadece insan olduğu için seviş. Nerede? Kitapların yaşatmaya çalıştıkları dünyayla birlikte yıkılır gidersiniz. Birgün şu acı yargının "Yaşam roman değildir." tümcesinin sizin de dudaklarınızdan dökülmesini engelleyemezsiniz.

Artık yolun bu noktasında, sizi kendi değerleri aracıyla yaşama hazırlamayı amaçlayan kitapları yeni bir bakışla değerlendirir, onlara bir başka gözle bakarsınız. Denebilir ki, kitapların en önemli yararı, işlevi bilgi vermenin, aydınlatmanın ötesinde böylece insana yeni davranışlar kazandırması, gerçekleri daha başarıyla algılama yeteneği geliştirmesidir. Bu yolla toplumsal ve doğal gerçekleri, yaşamın gerçek yüzünü tanıtırlar bize. Bu tanıyış, çok kez kitapların çizdiği dünya ile gerçeklerin birleştiğini ve çeliştiğini algıladığımız zaman olmaktadır. Yoksa, onların kuru sayfaları arasındaki anlatımlarla değil.

Elbette, okuyucunun kitaplar yoluyla bu denli bir yetkinliğe erişmesi onun yeteneğine, eğitimle kazanımlarına bağlıdır. Gerçekleştirilebilirse, eğitimin insanı kendi olanakları ölçüsünde yeterli ve başarılı kılan işlevi bu yönde de önemlidir.

T E Ş E K K Ü R

Sevgili annemiz

HATİCE UÇKUNKAYA

11 Eylül 1997 tarihinde İstanbul'da vefat etmiştir.

Hastalığı döneminde ve vefatında manevi desteklerini ailemizden esirgemeyen, telefonla arayan, cenazeye gelerek acımızı paylaşan Ağın'lı hemşerilerimize, tüm akraba ve dostlarımıza içten teşekkür ederiz.

UÇKUNKAYA AİLESİ

Lütfi Uzunoğlu - Hüseyin Uçkunkaya - Behram Uçkunkaya

YAŞAR EMMİ

Ahmet SAMUR

O, Anadolu demek
Anadolu O demek.
Bin gözeden çıkan su
Dağlarımda esen
Kekik kokusu...
Yanaktaki ilk yaştı
Değirmende alt taştı.
Sofrada helal ekmek
O, tam Anadolu demek.
Çelebide gün batımı
Kuzgeçe'de kardelen,
Eyvah Çeşmesinde serinlik
Pağnik Yazısında
Hayallere derinlik...
O, Karadağ'da azıksız çoban
Andiri'de tez değen bostan...
Düğün evinde bereket
Garip mezarında
Terleyen kazma kürek,
Düvende çakmak taşı
Dedenin can yoldaşı
Toprağımda tavdır O,
Çakmağımda kavdır O...
Kervansaray'da beş kardeş
Pulur'dan doğan güneş,
Düğünlerde mutluluk
Gönlü seninle çocuk...
Pağaçta parmak izi
Ağca Bayır'ca yüzü
Doğuzluğa dökülen su
Odalarda çarpım kokusu...
O, Anadolu demek
Anadolu, O demek...
O, boynumdaki gravat
Okul duvarında ırgat,
Camilerde aydın cemaat,
Ne el malında gözdür O,
Ne kem dillerde sözdür O...
O,
Sevgi olur gönüllere ekilir
Kardeş olur
Zulme karşı dikilir.
Anadolu O demek
O Anadolu'da EMEK...

MİLLİYETÇİLİK VE ONURLU YAŞAMAK

S. Selami TAŞBAŞI

Nedir Milliyetçilik?

Aynı soydan gelmek mi? Aynı hedefe koşmak mı? Aynı idealleri paylaşmak mı? Başarılara birlikte sevinmek, acıları birlikte paylaşmak mı? Birlikte düşman, birlikte dost tayin etmek mi? Aynı dili konuşmak mı? Aynı kültürü paylaşmak mı? Aynı vatanda yaşamak mı?

Bütün bu sorulara evet cevabı vermekle beraber, bir cümle daha ilave ederek "ONURLU YAŞAMAKTIR" diyorum.

Onurlu kişi ve onurlu millet olmaktır.

Onurlu olmayan, onurunu korumayan hiçbir kişi ve hiçbir millet, milliyetçilik dahil hiçbir şeyin iddiasında bulunamaz.

Onurlu yaşamanın başta gelen şartı çalışmaktır, öğrenmektir, üretmektir. Çalışmayan, öğrenmeyen kişi ve millet, avuç açmaya, açlığa, zillete mahkumdur.

Çalışmayan, onurlu yaşamayan kişiye ve millete kimse önem vermez, hatırını saymaz. Horlanır, dışlanır, yalnız bırakılır.

Sözle milliyetçilik olmaz.

Çalışan kazanır. Üreten güçlü olur, güçlü olan etkin olur, saygın olur. Milliyetçi olarak tanınır.

İşte örnekleri: Almanya, Japonya, İsrail, benzer Avrupa devletleri ve hatta Kore...

Bu devletlerin sözle "biz milliyetçiyiz" demelerine ihtiyaçları var mı?

Millet olarak ileri medeniyetleri yakalamışlar, ileri teknolojiyi yaratmışlar, dillerini ve kültürlerini dünyaya yaymışlar. Dünya ticaret pazarlarını tutmuşlar, aranır sayılır hale gelmişlerdir.

Kişi olarak, millet olarak çok çalışma ile bu düzeye gelmişlerdir. İyi bir eğitimle bu düzeyi yakalamışlardır.

Teknolojileri ile ekonomik varlıkları ile itibar kazanmışlardır.

Onun için diyorum ki! Onurlu yaşamak, milliyetçiliktir.

Onurlu yaşamanın ilk şartı çalışmaktır, iyi eğitimdir. Kazanmaktır, ürettiğini iyi değerlendirmek ve ekonomik varlığa kavuşmaktır. Ekonomik varlıkla birlikte siyasi güç oluşturmaktır.

O zaman "Milliyetçiyiz" diye ses vermeye gerek kalmaz. Tüm dünya seni milliyetçi olarak tanır.

Dilini, kültürünü, paranı, malını, coğrafyanı ezbere bilir.

Dışlamaz, dışlayamaz, saygı duyar.

Çalışalım, onurlu yaşayalım.

Tembelliğin alemi yok...

Bilgi, İhtisaslaşma ve **Zaman,** günümüzde **Gelişme** ve **Yatırım** için herşeyin ötesinde önem taşımaktadır.

Çalışma grubumuz, **Sanayi, Turizm, Konut** ve benzeri iş ve yatırım alanları için **Gayrimenkul** üzerine, **Danışmanlık, İmar Hukuku, Planlama** ve **Uygulama** hizmetleri vermektedir.

Deneyimli, genç ve ihtisaslaşmış kadromuz, bu doğrultuda sizlere hizmet sunmaktan gurur duyacaktır.

Motif metropolitan **Şehircilik** Proje Planlama ve İnşaat Ltd. Şti.
Aşkabad Cad. 31. Sok. 13/10 06490 Bahçelievler/ANKARA
Tel: (312) 212 05 35 Fax: (312) 213 01 68

Burcu CELAYİR

BİR GECE

Gece sessiz ve soğuk
Ay, bulutlardan görünmez olmuş
Duman duman sisler var gökyüzünde
Rüzgâr deli gibi esiyor derinden derinden
Herşey büyük bir sessizliğe bürünmüş
Sanki bir şeyler anlatırcasına...

Gece loş ve karanlık
Yıldızlar bir bir sönmüş
Adeta tükenişin habercisi gibi...
Dakikalar, saatler geçmek bilmiyor
Belki herşey gibi onlar da yokolmuş
Yürekleri parçalarcasına...

Gece kör ve sağır
Niçin böyle susmuş?
Bir yerlerde umut var, biliyorum
Sanki elimi uzatsam yakalayacakmışım gibi
Böyle bir matem nerede görülmüş,
Canı, bedenden koparırcasına...

SON VAKİT

Korkunç bir sarsıntı bu
Deprem mi oluyor ne?
Kurşunlar bir bir yüreğime saplanıyor
Acı içinde kıvranırken
Kanaryamı kanlar içinde görüyorum
Yere düşmüş can çekişiyor
Gücüm yok kalkmaya
Gözlerimin önünde can veriyor
O güzel sesi yok artık...
Derken bir kurşun daha saplanıyor kalbime
Hayatımın bu acı sonunu sessizce izliyorum
Her taraf kan ve kurşun kokuyor
Duman duman yükseliyor alevler
Kapana kısılıyorum
Hayatım bir film şeridi gibi gözlerimin
önünden geçiyor
Birden herşey yokoluveriyor
Çiçeklerle dolu bir yerde buluyorum kendimi
Yoksa, cennette miyim ne?

Batıkent Lisesi
OH2 - 1C

MUAMMER NİKSARLI (TÜRKİYE-KOOP) BAŞKANLIĞINA SEÇİLDİ

30 Aralık 1991 tarihinde kurulan ve halen 3 milyon üyeyi temsil eden TÜRKİYE-KOOP (Türkiye Milli Kooperatifler Birliği) VI. Olağan Genel Kurul toplantısı, 29 Haziran 1997 tarihinde Ankara'da yapıldı.

Yapılan seçim sonucunda; Muammer Niksarlı, Kasım Önadım, Ömer Lütfü Öztürk, Oğuz Soydan, Kâmil Özdemir, Enver Kılıç, A. Turan Yıldız, Nurettin Almasulu, Fazlı Yılmaz, Olcay Domaç, Erdoğan Kantürer ve İmdat Tonyalı Yönetim Kurulu üyeliklerine seçildiler. Yönetim Kuruluna seçilen üyeler arasında yapılan görev dağılımı sonucunda ise, hemşehrimiz Muammer Niksarlı TÜRKİYE-KOOP Genel Başkanlığına seçildi. Kurucu Genel Başkan Kasım Önadım da Onursal Genel Başkan ilan edildi.

TÜRKİYE-KOOP Genel Başkanı Muammer NİKSARLI, yaptığı konuşmada; Türkiye'de kooperatifçilikle ilgili temel sorunun, yanlış anlaşılmaktan kaynaklandığına dikkat çekerek, "Bu durumu tanıtım ve eğitim çalışmaları ile ortadan kaldıracağız. 8 milyona yaklaşan kooperatif ortaklarının tümünü TÜRKİYE-KOOP çatısı altında toplamayı hedef alan bir çalışmaya öncelik vereceğiz. Ağırlıklı olarak kooperatif eğitimi programları uygulaması yanında Uluslararası Kooperatifler Birliği'ne (İCA) üye olmak için girişime başlayacağız. Ana hedefimiz, ülkemizin kalkınmasında kooperatifçiliği bir kalkınma aracı olarak kabul ettirmektir. Değişen yeni ekonomik dünya düzeni içinde kooperatiflerin alternatif model olacağı inancındayız. Bu konuya dikkat çekerek kooperatifçiliğin bu yönüyle gündeme gelmesi için çaba göstereceğiz." dedikten sonra, TÜRKİYE-KOOP'u Türkiye'de bugüne kadar adı duyulmayan en büyük sivil toplum örgütü olarak nitelendirdi ve "Bu potansiyeli harekete geçirmek için, ülkenin tüm sorunlarını sorunlarımız olarak kabul edip, gerektiğinde tavır koyarak üzerimize düşen sorumluluğu yerine getireceğiz" sözleriyle konuşmasını noktaladı.

TÜRKİYE-KOOP Genel Başkanı Muammer Niksarlı, Uluslararası Kooperatifler Günü nedeniyle de bir basın açıklaması yaptı.

Niksarlı, Uluslararası Kooperatif Birliği (İCA) yetkililerinin, 1923 yılında aldığı karar uyarınca Temmuz ayının ilk haftasının "Uluslararası Kooperatifler Günü" olarak kabul edildiğini ve dünya nüfusunun yaklaşık %10'unu oluşturan 760 milyon kooperatif üyesinin, bu günü **dayanışma günü** olarak kutladığını belirterek, İCA'nın bu yılki gündeminin "Gıda Güvenliğinin Sağlanması" olduğunu vurguladı.

Kooperatiflerin, gelir istihdam sağlayan ve toplumların kalkınma sürecindeki itici faktörlerin başında yer aldığına değinen Niksarlı, "Kooperatifler, ülkemizde laik ve demokratik rejimin korunması için de vazgeçilmez kurumlardır." dedi.

İnsanların en temel ihtiyacının beslenme olmasına karşın, dünyada hâlâ açlıktan ölen insanların bulunmasının çağımızın en büyük ayıbı olduğunu, ülkemiz nüfusunun %20'sinin gelirden %55 pay alırken, %80'inin gelirin %45'ini paylaşmasının haksızlık olduğunu vurgulayan Niksarlı, gıda güvenliğinin sağlanması sorununun ülkemizin en temel sorunlarından birisi olduğunu söyledi.

Dünya gıda üretiminde kadınların önemini de dile getiren Niksarlı, "Kadınlar, dünya fakirlerinin sessiz çoğunluğudur. Kırsal kesimde çalışan kadınlar, gelişmekte olan ülkelerin gıda üretiminin %80'ini üretmektedirler. Ancak, kadınlar tarımsal alanlarda kredilerin %10'unu kullanabilmektedirler." dedikten sonra, gelecek yıllarda artan nüfusun beslenmesi ve gıda gereksinimlerinin karşılanmasında çiftçilere ve onların kooperatif örgütlerine büyük görevler düştüğünü ve bunların maalesef birtakım bürokratik engeller nedeniyle yeterince örgütlenemediklerini vurgulayarak, TÜRKİYE-KOOP'un bundan sonra üzerine düşen sorumluluğu yerine getireceğini belirterek, tüm kooperatiflerin "Uluslararası Kooperatif Günü"nü kutladı.

Değerli hemşehrimize, Ağın Düşün ve Sanat Dergisi olarak yeni görevinde de başarılar diliyoruz.

FOTOĞRAFLARDA ANILAR

1938 - AĞIN ESKİ İLKOKULU ÖNÜ

Oturan: Karadayı'nın oğlu Ömer FIRAT,

Ayaktakiler: Karadayı'nın oğlu Bahattin FIRAT, Mustafa BERİKMAN (kasketli), Vâkıf ÖZKUL (kucaktaki), Öğretmen Reşat ERGÖNÜL ve kızı Yıldız.

Fotoğraf: Necdet KORKMAZ albümünden

AĞIN ORTAOKULU İLK MEZUNLARINDAN BİR GRUP

Soldan sağa oturanlar:
Celal KÜÇÜK - Mevlüt YALÇIN - İsmail TAŞKIN - Aygün ALPER - Hacıbekir KARADEMİR - Nihat AKSOY

Soldan sağa ayaktakiler:
Soner BİLGİN - Mehmet GÖKALP - Mustafa GÜZEL - Güngör ÜSTÜNDAĞ - Fahri ÖZDİL - Selami TAŞBAŞI - Necmi ATALAY

Fotoğraf: Soner BİLGİN albümünden
15/1/1955

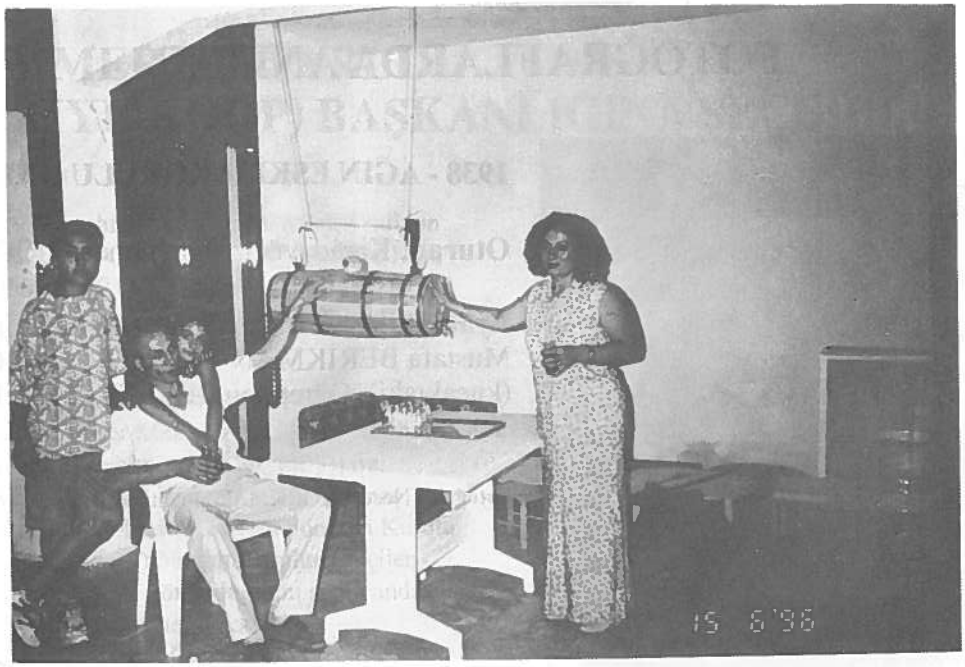

Hemşehrimiz Nafi Uyanık işletmeciliğini üstlendiği
İltur Tatil Köyü'nde yayık ayranı yaparken

Hemşehrimizin işlettiği aynı yerin marketi'nden bir görünüm

Fotoğraflar: Dr. Vâkıf ÖZKUL

HABERLER

ANKARA HABERLERİ:

- Hemşehrimiz Emekli Öğretmenler Fazilet-Mehmet Yalçın'ın oğlu Niğde Üniversitesi Mühendislik Fakültesi Yrd. Doçenti Gürhan ile Matematik Öğretmeni Füsun Karadağ, 18 Temmuz 1997 günü Malatya Öğretmenevi'nde yapılan düğünle evlendiler.

  Gençlere mutluluklar diler, her iki aileyi de kutlarız.
- Hemşehrimiz Tülay-Ünal Demirezer'in oğlu Tarık ile Seda Özçelik, 18 Temmuz 1997 günü Ankara Vedat Dalokay Nikâh Salonu'nda evlendiler.

  Çiftlere yaşam boyu mutluluklar diler, Demirezer ve Özçelik ailelerini kutlarız.
- Hemşehrimiz Mesude-Em. Öğretmen Necati Yılmaz'ın oğlu Kubilay ile Hülya Demir, 8 Ağustos 1997 günü Bursa Merinos Düğün Salonu'nda yapılan bir düğünle evlendiler.

  Gençlere mutluluklar diler, Yılmaz ve Demir ailelerini kutlarız.
- Hemşehrimiz Em. Öğretmen Gülcan-Beyelması Köyü Dernek Başkanı Necmettin Dilek'in oğlu Ziraat Mühendisi Erdim ile Öğretmen Esra, 30 Ağustos 1997 günü Malatya-TCDD Lokali'nde yapılan bir düğünle evlendiler.

  Gençlere yaşam boyu mutluluklar diler, aileleri kutlarız.
- Hemşehrimiz Gülten (merhume) - Em. Öğretmen Korkut BAYKUT'un kızı Ebru ile Ömer Akşehirli, 31 Ağustos 1997 günü Aydın - Umurlu Belediye Düğün Salonu'nda yapılan bir düğünle evlendiler.

  Genç çiftlere mutluluklar diler, her iki aileyi de kutlarız.
- Hemşehrimiz Ünal-A. Nihat Dündar'ın kızı Ceylan ile Ulviye-Muharrem Kaya'nın oğlu Erdem, 6 Eylül 1997 günü Ankara Atakule Nikâh Salonu'nda yapılan törenle dünya evine girdiler.

  Genç çiftlere yaşam boyu sağlık ve mutluluk diler, aileleri gönülden kutlarız.
- Hemşehrimiz Ayla-Macit Yaşar'ın oğlu Alkım ile Saime-Mustafa Karademir'in kızları Nihan, 12 Eylül 1997 günü Ankara Vedat Dalokay Nikâh Salonu'nda evlendiler.

  Genç çiftlere yaşam boyu sağlık ve mutluluk diler, aileleri gönülden kutlarız.
- Hemşehrimiz Yzb. Zülfü Berhoğlu ile Nurçin, 19 Eylül 1997 günü Ankara Vedat Dalokay Nikâh Salonu'nda yaşamlarını birleştirdiler.

  Çiftlere bir yastıkta kocamalarını diler, aileleri kutlarız.
- Hemşehrimiz rahmetli Hatay Özkul ile Sedat Özkul'un kızı Naciye ve Alper Algün'ün, 16 Ağustos 1997 günü, İstanbul'da adını Berk koydukları bir erkek çocukları yaşama gözlerini açmıştır.

  Berk'in sağlıklı, başarılı ve uzun ömürlü olmasını diler, Naciye ile Alper'in gözlerini aydınlarız.

  Dedeliği kendisine pek yakıştıran Sedat Özkul'u ve Algün ailesini de gönülden kutlarız.
- Hemşehrimiz Em. Komiser Faruk Çakar'ın eşi, Murat ve Nüvit'in anneleri Meliha Çakar, Temmuz ayı içerisinde İstanbul'da yaşamını yitirmiştir.

  Ölene Tanrıdan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.
- Hemşehrimiz Andirili merhum Salim Uzunoğlu'nun eşi, Metin, Hadi ve Afife'nin anneleri Cevriye Uzunoğlu Andiri'de yaşamını yitirmiştir.

  Ölene Tanrıdan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.
- Hemşehrimiz Mehmet Özdil'in eşi, İsmet, Murat, Mustafa'nın anneleri, merhum Fikri Koca'nın kızı, Hacı Koca'nın ablası Fatma Özdil (Koca), 18 Ağustos 1997 günü Ankara'da yaşamını yitirmiştir.

  Ölene Tanrıdan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.
- Hemşehrimiz merhum Bedriye-Selim Oğuz'un damatları, Şükriye Sabuncu'nun eşi, Nihal ile Ahmet'in sevgili babaları Avukat Mustafa Sabuncu, 24 Ağustos 1997 günü Ankara'da yaşamını yitirmiştir.

  Ölene Tanrıdan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.

- Öğrendik Köyü'nden Öğretmen Mustafa Ekinci ile eşi Servet Ekinci, 18 Ağustos 1997 günü Ağın yolu Sütlüce Köyü civarında geçirdikleri trafik kazasında yaşamlarını yitirmişlerdir.
  Ölenlere Tanrıdan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.
- Hocagil'in merhum Abdullah Aksoy'un kızı, Kahvecigil'in merhum Osman Ağa'nın torunu, Mustafa Sobay'ın eşi, Tülin Gündüz'ün annesi Fatma Sobay, 20 Ağustos 1997 günü Ağın'da yaşamını yitirmiştir.
  Ölene Tanrıdan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.
- Andiri Muallimi merhum Ahmet Tuncer'in eşi, Nadire, Müfide, merhum Naci, İlhan ve Ülkü'nün anneleri Halise Tuncer, 5 Eylül 1997 günü Ağın'da yaşamını yitirmiştir.
  Ölene Tanrıdan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.
- Ağın Ortaokul Müdürümüz merhum İbrahim Uçkunkaya'nın eşi, İstanbul Ağın Derneği Başkanı Asal, Dr. Savaş, Dr. Nesimi'nin anneleri, Lütfü Uzunoğlu'nun ablası Hatice Uçkunkaya, 11 Eylül 1997 günü İstanbul'da yaşamını yitirmiş ve orada toprağa verilmiştir.
  Ölene Tanrıdan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.
- Hemşehrimiz Em. Öğretmen Yusuf Fırat, İzmir 9 Eylül Ü. Tıp Fakültesi'nde 17 Eylül 1997 günü başarılı bir akciğer ameliyatı geçirmiştir. Kendisine sağlık dileklerimizi sunar, yakınlarına geçmiş olsun deriz.
- Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği'nin 4. Olağan Genel Kurul toplantısı, üyelerimizin katılımıyla 6 Temmuz 1997 günü Kent-Koop Genel Merkezi toplantı salonunda yapıldı.
  Toplantıda söz alan konuşmacılar, özetle; Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği'nin ekonomik sıkıntı içinde olmasına karşın birçok başarıya imza attığını, yapılan yemekli toplantı ile bayramlaşma toplantılarının hemşehrileri bir araya getirmesi açısından çok yararlı görüldüğünü, Dernekçe 6 yıldan beri çıkarılmakta olan Ağın Düşün ve Sanat Dergisi ile "Dünden Bugüne Ağın" ekinin, gelecek kuşaklara bırakacağımız en büyük, en güzel armağan olduğunu belirterek, Derneğin ekonomik sorununun azaltılabilmesi için ilk etapta üyelik ödentilerinin artırılmasını ve daha etkin, daha yararlı çalışmalar yapılabilmesi için de bir an önce vakıf kurma girişimlerine başlanmasının zorunlu olduğunu dile getirdiler.
  Yapılan seçimler sonucunda; Dr. Vâkıf Özkul, M. Cavit Alpaslan, Altan İlter, Gündüz Turan, Ahmet Deviren, Orhan Çataltaş, B. Mete Özan Yönetim Kurulu asil üyeliklerine, Selahattin Sakallı, Mehmet Özmen, Mehmet Alp Denetim Kurulu asil üyeliklerine seçildiler.
  Yönetim Kurulu'nun ilk toplantısında yapılan görev bölümü sonucunda; Dr. Vâkıf Özkul (Başkan), M. Cavit Alpaslan (II. Başkan), Altan İlter (Genel Sekreter), Gündüz Turan (Sayman), Ahmet Deviren, Orhan Çataltaş ve B. Mete Özan da (Üye) görevlerini üstlendiler.
  Derneğimiz Genel Kurul toplantılarına salonunu açan ve ikramda bulunan Muammer Niksarlı'ya teşekkürü görev sayıyoruz.
- Verilen önergeler uyarınca; halen yıllık 120 bin lira olan Dernek ödentilerinin 1998 yılından itibaren yıllık 3 milyon liraya yükseltilmesi ve Vakıf kurma çalışmalarına süratle başlanılması kararlaştırıldı.

AĞIN

İZMİR HABERLERİ:

- Köprülüler ailesinden Küzne'li Latif Köprülü'nün oğlu Mühendis Edip Köprülü, 17.6.1997 günü İzmir Gaziemir yolunda geçirdiği trafik kazasında vefat etmiştir. Cenazesi 18.6.1997 günü İzmir'de toprağa verilmiştir.
  Merhuma Tanrıdan rahmet, ailesi ve tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.
- Hemşehrimiz Zeliha-Hasan Bedrettin Karataş'ın oğlu Mustafa ile Malatya'lı Gülay-Sönmez Aslandal'ın kızı Arzu, 12.7.1997 günü İzmir Balçova Belediye Çay Bahçesinde yapılan düğünle yaşamlarını birleştirdiler.
  Aileleri kutlar, genç çiflere ömür boyu mutluluklar dileriz.
- Hemşehrimiz Muhlise-Türker İliter'in kızı Buket ile Mühendis Doğan, 26 Temmuz 1997 Cumartesi günü Saat 13.00'de Bolu Belediye Nikâh salonunda yapılan törenle yaşamlarını birleştirdiler.
  Aileleri kutlar genç çiftlere ömür boyu mutluluklar dileriz.

İbrahim Cengiz Yücel

DERGİ ABONE BORÇLULARI

(1994 - 1995 - 1996 - 1997)

Üye No	Adı Soyadı	Borç Tutarı (TL)
7	Aysel Gençosmanoğlu	1.500.000
14	Yılmaz Onay	1.500.000
24	B. Yıldız İrengün	1.500.000
30	Bahri Korkmaz	1.500.000
35	Ersan Gündüz	2.250.000
44	Ali Serttaş	1.500.000
50	M. Günay Karnak	1.500.000
51	Faruk Tayaz	1.500.000
57	Erdal Yazıcı	1.500.000
83	Av. Mustafa Safi Beşe	1.500.000
93	Kemal Baytaş	1.500.000
101	Av. Rüştü Köprülü	1.500.000
102	Mustafa Çelenk (İst.)	1.500.000
113	Tandoğan Modan	1.500.000
115	Ahmet Samur	1.500.000
125	İst. Ağın Kül. ve Yar. Derneği	1.500.000
154	Ahmet Niksarlı	1.500.000
157	Nuran Alpaslan	350.000
158	Macit Çakaralmaz	750.000
159	Ali Seyhun	3.000.000
161	Ö. Oktay Gençosmanoğlu	1.500.000
162	Sedat Sarıoğlu	500.000
166	Emine Türker	1.500.000
173	Dr. Mustafa Özer	1.500.000
183	Mustafa Niksarlı	1.550.000
184	A. Neşe Koçar	1.500.000
190	Savaş Beydemir	1.500.000
206	Yücel Fırat	1.500.000
210	Güner Özmen	1.500.000
211	Selahattin Özdil	1.500.000
222	İsmet Şahin	1.500.000
241	Adnan Binyazar	2.000.000
243	Ömer Yaşar	2.250.000
244	B. Hasan Karataş	1.500.000
249	Güngör Niksarlı	1.500.000
252	M. Ali Çelik	1.500.000
254	Ruhi Sertaş	1.500.000
257	Haydar Başsürücü	500.000
263	M. Güner Özdemir	1.550.000
264	Mebrure Ertürk	750.000
275	Hükmü Yavuz	1.500.000
276	Nevzat Ören	1.500.000
296	Türker İlter	500.000
300	Cem Korkmaz	1.500.000
305	İbrahim Beydemir	1.500.000
306	Öner Gündüz	1.500.000
312	M. Gıyas İkinci	1.500.000
318	Cavit Kuru	1.500.000
337	Nazım Ateş	1.500.000
339	Ali Metin Erol	1.500.000
349	Aynur Yazgın	1.500.000
356	Adalet Uyanık	1.500.000
378	Mustafa Beydemir	1.500.000
381	Fevzi Şener	1.500.000
383	Saadettin Koçer	1.500.000
384	Seyhan Özmen	1.500.000
391	Bedrettin Gençosman	1.500.000
393	Mehmet Selahattin Yazıcı	750.000
406	Ümmügülsüm Durgun	1.500.000
409	Semih Serttaş	1.500.000
410	Ömer Ceyhun Uyanık	1.500.000
412	Ferit Mehmet Koçer	1.500.000
413	Faruk Doğan	1.500.000
417	Özden Baytaş	1.500.000
418	Nilgün Çelen	500.000
428	Selahattin Yıldırım	1.500.000
430	Dr. Bediz Solmaz	1.500.000
431	Dr. Levent Hacıhasanoğlu	1.650.000
432	Dr. Selçuk Gökçe	1.650.000
433	Abidin Yalçın	1.500.000
435	Dilek Tuncel	1.500.000
439	Dr. Ferit Onat	1.650.000
440	Dr. Kadir Özalp	1.650.000
448	Dr. Safa Güliter	1.500.000
456	Mehmet Gökalp	1.500.000
460	A. Abdullah Gündüz	1.500.000
461	M. Turgay Karademir	1.500.000
468	Şerafettin Eroğlu	2.250.000
469	Halis Özmen	1.500.000
470	Oktay Karagöz	1.500.000
472	Tahire Kurdak	1.500.000
473	Tansel San	2.000.000
474	Ahmet Çelenk	1.500.000
475	Prof. Dr. Metin Sözen	1.250.000
476	Selahattin Çiçek	1.250.000
477	Dt. Batucan Yaman	1.250.000
478	E. Ahmet Özdem	1.500.000
479	Lokman Gündüz	1.500.000
481	Nejat Ertaş	1.500.000
482	Dr. Kemal Avlar	1.500.000
483	Ayhan Yorulmaz	1.500.000
486	Murat Ertural	1.500.000

Üye No	Adı Soyadı	Borç Tutarı (TL)	Üye No	Adı Soyadı	Borç Tutarı (TL)
489	Vahit Parlak	1.500.000	512	Dr. Dayfun Ünsal	1.500.000
490	Nermin Yalçın	1.500.000	514	Yrd. Doç. Dr. Sedat Baran	1.500.000
494	Mehmet Deviren	1.500.000	516	Av. Caner Özer	1.500.000
495	Dr. Erdal Gündoğdu	1.500.000	522	Gürhan Orhan	750.000
496	İlhami Erol	1.500.000	529	Hikmet Şahin	1.500.000
499	Kevser Karadaş	1.500.000	533	Mehmet Yapıcıoğlu	1.500.000
505	Erhan Güler	1.500.000	535	Aydın Özben	1.500.000
507	Mehmet Yentür	750.000	539	Muhlis Özçelik	1.500.000
508	Ünal Demirezer	1.500.000	540	Mustafa Kılınç	1.500.000
509	Güner Fırat	1.750.000			

AĞIN KÜLTÜR VE SANAT DERNEĞİ
ÜYE ÖDENTİ BORÇLULARI

Üye No	Adı Soyadı	Borç Tutarı (TL)	Üye No	Adı Soyadı	Borç Tutarı (TL)
7	M. Ali Bilir	120.000	65	Hüsemettin Ertuğrul	120.000
8	Ahmet Demirkol	120.000	80	İbrahim Taşbaşı	240.000
13	Mevlüt Çetin Uyanık	120.000	99	Nadir Yılmaz	360.000
18	Osman Sakallı	120.000	109	Y. Murat Soylu	120.000
22	M. Ali Karakaş	480.000	112	Ö. Lütfi Uzunoğlu	120.000
25	Mustafa Safi Beşe	120.000	113	Aytekin Selçuk	120.000
26	Fikret Tayaz	120.000	114	İlhan Tuncer	120.000
36	B. Yıldız İrengün	120.000	116	Hüsamettin Kaya	120.000
43	Necmi Atalay	120.000	120	Ç. Güner Omay	120.000
51	Mustafa Onarlıoğlu	120.000	121	Bican Fahri Uyanık	120.000
61	Fikri Özer	240.000	124	Hüseyin Gündüz	120.000
62	Kemal Güliter	120.000			

D U Y U R U

Değerli abonelerimiz,

Sizlerin desteği ile yaşamını sürdüren **Ağın Düşün ve Sanat Dergisi'**ne olan abone borçlarınızı bir an önce ödemenizi diliyor ve ödemelerinizi PÇ No: 101843 - Ankara "Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği" adresine göndermenizi önemle anımsatıyoruz.

Borçlu olan abonelerimizin isim, adres ve telefon numaralarını kapsayan bilgiler, Dergiyle birlikte verilecek olan ilavede yayımlanmayacaktır.

Not: Derneğimizde ev-iş telefon numaraları bulunmayan abonelerimiz ile adresleri değişen abonelerimizin, mektupla veya telefonla gerekli bilgileri Derneğimize ulaştırmalarını önemle rica ediyoruz.

AĞIN